ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ΄ ΑΡ. 172

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 20.—	Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 40.—	» » 20
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: 50 λεπτὰ ἡ λέξις. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς πολεμιστὰς 30 λεπτὰ ἡ λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΙΛΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Εἰς τὴν 3ην σελίδα τὸ καινούργιο ρωμάντζο
Εἰς τὴν 5ην » τὸ μεγάλο δημοψήφισμα

ΠΕΡΙ ΜΟΔΑΣ

Μαζί με τὴς ντεμισιὰν ὸν τουαλέττες, κατέψυσεν ἐκ Παρισίων καὶ ἡ μόδα τῆς μακρυᾶς φούστας. Δὲν γνωρίζω ἂν τὰ ἐπέρασε καλὰ ἀπὸ ταξεῖδι της, οὔτε κἂν ἂν ἦλθε μὲ τὸ ἐξ πρὲς ὁριὰν ἢ ἀτμοπλοΐαν. Ἔμοιβα ὅμως ἐξ ἐγκύρου πηγῆς ὅτι τὴν ὑπεδέχθη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐνθουσιωδῶς ὅλος ὁ γυναικεῖος πληθυσ ὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Κατὰ βάθος, αἱ γυναῖκες εἶχαν ἄδικο ν' ἀκολουθοῦν τὴν μοδαν. Συναισθάνομαι ὅτι, ἐκφραζόμενος οὕτως κως, διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ χιρ κτηριασθῶ: αἰρετικὸς, διότι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὅλαι αἱ γυναῖκες, καὶ αἱ καθολικαὶ ἀκόμη, εἶ ε δρθόδοξοι. Ἀλλ' ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην μου. Αἱ ἀναγνώστριαι, τουλάχιστον αἱ γηο ιέτεραι, μποροῦν νὰ ἐνθυμηθοῦν ποίαν θελκτικῶς σκανδαλώδη ἐντύπωσιν ἔκαμνα εἰς τοὺς ἄνδρας αἱ ἐλαφραὶ γυναῖκες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, αἱ ὁποῖαι ἐτολμοῦσαν νὰ φοροῦν κοντὲς φούστες, ὅταν ὅλος ὁ γυναικεῖ ος πληθυσμὸς τῆς γῆς περιετυλίσσετο ἀπὸ λαιμοῦ μέχρις ἀστραγάλων ὑπὸ αὐστηρότατα κλειστῶν φορεμάτων. καθ' ὑπόδειγμα τῶν καλογοναῖων Ὅστιν, ἀργότερα, ὅλαι αἱ γυναῖκες υἱοθέτησαν τὴν κοινὴν, καὶ πολὺ κοντὴν μόλισται. φούσταν, τὴ θέλγητρα τῆς γάμπας ἢ τοῦ στήθους ἔπαυσαν νὰ προξενοῦν ἐντύπωσιν, λόγῳ τῆς κατιχραστικῆς ἐπιδείξεώς των. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τὸν περασμένον χειμῶνα, εἰς ἕνα χορόν, κῶς ὅλαι οἱ ἄνδρες ἐκύτταζον μετ' ἐνθουσιασμ ῦ μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅλας τὰς ἄλλας, εἶχε πολὺ κλειστὸ τὸ γυναικεῖόν της.

Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐπιδημίας ἰδίως, πρό, κει ὁ κιδύνας ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του νὰ φοονεῖζῃ νὰ μὴ κάνῃ ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προσε κύει τὴν γενικὴν προσοχήν. Τὸν κανόνα αὐτὸν ἐτήρησε ἀπροβγκίτως καθ' ὅλον τὸν μακρὸν βίον μου. Ἔτσι καὶ τώρα, ποὺ εἶνε στὶς φούριες ἡ μόδα τῆς γρίππης, ἀποφεύγω ἐπιμελῶς νά... γριππωθῶ. Καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶμαι δυστιρεστημένος. Δύνασθε δὲ νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι καὶ ἄν, ὅ μὴ γένοιτο, μεθυσίριον μᾶς ἔλθῃ ἡ μόδα τῆς χολέρας ἢ τῆς πανώλους, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ δεχθῶ ν' ἀρπάξῳ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην.

Αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ εἶνε κανεὶς πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς του καὶ νὰ μὴν ἀκούῃ παρὰ μόνο τὸ ἀτομικό του γοῦστο

Ο ΠΥΜ

ΑΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἡ Ντόρα ἐπηγαινε δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα νὰ ροκανίζῃ μπισκοτάκια καὶ πτι-φούρ στὴ γκαρσονιέρα τοῦ Σταμάτη, καὶ ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἡ Ντορα δὲν εἶχε γίνει ἐρωμένη του Σταμάτη ὑπὸ τὴν πλήρη σημασίαν τῆς λέξεως.

Αὐτὸ συνέβαινε διότι ἡ Ντόρα ἦταν μιὰ γυναικοῦλα τιμία καὶ νομιμόφρων. Εἶχε δεχθῇ νὰ ροκανίζῃ δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα μπισκοτάκια καὶ πτι-φούρ στὴ γκαρσονιέρα τοῦ Σταμάτη, γιατὶ ὁ ἄνδρας της ἦν ἐπαρμένος καὶ ἔβγαινε μετὰ τὸ δεῖπνο ἔξω γιὰ νὰ πάῃ νὰ παίξῃ ἀτελείωτες παρτίδες πικέτο μὲ τοὺς φίλους του, καὶ δὲν ἤθελε ἐγκίδευε παρὰ κατὰ διαστήματα, τὰ ὁποῖα ὁλοένα ἐγίνοντο ἀραιότερα.

Τῆς ἐφάνη λοιπὸν φυσικὸ νὰ βρῇ κοντὰ στὸ Στιμάτη μιὰ ψυχαγωγία ὡς εἶδος ἀντισταθμίσματος τῆς ψυχαγωγίας ποὺ εὕρισκε ὁ σύζυγός της στὰ χαρτιά. Ἀλλ' ἡ νομιμοφροσύνη της τῆς ἀπηγόρευε ν' ἀπατήσῃ ἐκεῖνον ποὺ δὲν τὴν ἀπατοῦσε. Καὶ χάρις εἰς αὐτές, τὰς ἐνν μους ἄλλως τε, ἐπιφυλάξεις της, ὁ Σταμάτης καὶ ἡ Ντόρα ἔπειτα ἀπὸ τριῶν μηνῶν δισεβδομαδιαίας συναντήσεις, εὑρίσκοντο ἀκόμα στὴ ὀρεκτικὰ τοῦ ἔρωτος... Βέβαια, ὑπάρχουν ὀρεκτικὰ ποὺ ἀξίζουν ὅλα τὰ φαγιὰ τοῦ κόσμου, μὰ ὁ Σταμάτης εἶχε τρομερὴ ὀρεξι.

— Δὲ μπορῶ νὰ πάρω ὄρκο πῶς δὲ θὰ σοῦ παραδοθῶ ποτέ . ἐξ ὁλοκλήρου, μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό. πρέπει νὰ μοῦ φέρῃς ἀποδείξεις ὅτι καὶ ὁ ἄνδρας μου μὲ ἀπατᾶ ἐξ ὁλοκλήρου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἡ Ντόρα.

Καὶ ὁ Σταμάτης ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ τὴν περίεργη αὐτὴ συμφωνία. μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, πολὺ γρήγορα θὰ μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ στὴ Ντόρα ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἀπατᾶ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ εὐτυχὴς οὗτος σύζυγος δὲν ἦταν πιὸ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον κορνήλιος.

Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ὁ Σταμάτης, πράγματι δὲν ἄργησε νὰ συμβῇ καὶ κατιόρθωσε ν' ἀποδεῖξῃ θετικὰ στὴ Ντόρα ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἀπατοῦσε μὲ μιὰ μοδιστρὸ ὑλα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ. Καὶ ἀφοῦ τῆς προσεκόμισε τὰς ἀποδείξεις. ἐπρόσθεσε φρικιῶν ἐξ ἀνυπομονησία :

—Ἐπὶ τέλους χρυσῆ μου, τώρα πιὰ θὰ γίνῃς ἐξ ὁλοκλήρου δική μου

Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔλαβε τοῦ ἔκοψε ὅλους τοὺς ἐνθουσιασμούς, γιατὶ ἡ Ντόρα, μὲ τὸ φυσικότερον ὕφος τοῦ κόσμου, τοῦ εἶπε :

— Ὄχι δά, ἀγαπητέ μου ! Ἐφόσον ὁ ἄνδρας μου μὲ ἀπατᾶ μὲ μιὰ μικροῦλα δεκοχτὼ χρονῶν. θὰ ἦταν μεγάλη ἀδικία νὰ τὸν ἀπατήσω ἐγὼ μ' ἕναν τρ ανταρὴ σὰν κι' ἐσένα. Γιὰ νἄναι δικαία ἡ ἐκδίκησίς μου. πρέπει νὰ τὸν ἀπατήσω κι' ἐγὼ μ' ἕνα νέον δεκοχτὼ χρονῶν. τὸν ὁποῖον ἔχω στὸ μάτι πολὺν καιρό. Αὔριο θὰ πάω νὰ τὸν εὕρω. Ὅπω σδήποτε, ἂν θέλῃς, θὰ μποροῦσα νὰ σὲ κρατήσω καὶ σένα, γιὰ τὸ ὁ ὲκ κὶ πάντοτε. Μ, ΣΤΡΗΙΟΣ

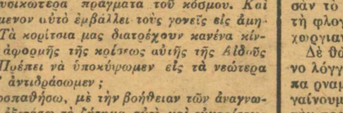

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Οἱ ἀναγνῶσται ἐνθυμοῦνται ἕνα, πρὸ ἑβδομάδων, μακρὸν Χριστιανὸν περὶ τῆς κ ίσεως τῆς Αἰδοῦς. Ὁ Prévost τοῦ ὁποίου τας γνώμας μετεφερα εἰς τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο, ὑπεδείκνυεν ὅτι μὲ τὴν σημερινὴν ἀγωγὴν τῶν κοριτσιῶν, μὲ τὴς τουαλέτες ποὺ φοροῦν, μὲ τοὺς χοροὺς ποὺ χορεύουν, μὲ τὰ βιβλία ποὺ διαβαζουν καὶ τὰ θεάματα ποὺ βλέπουν καὶ τὴν ἐλευθεριαν ποὺ ἔχουν, το αἰσθημα τῆς Αἰδοῦς ἔχει ἐμβλιτνθῇ καὶ διεχεται κρίσιν. Ἀλλ' ἡ κρίσις αὐτὴ εἶ ε συμπτωματικὴ τάχα ἢ συνεπιφέρει καὶ κρίσιν τῆς Ἠθικῆς.

Εἶνε ἀναμφιοβήτητον ὅτι ὁ πόλεμος μὲ τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς συνεπείας του (τὴν ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς, τὰς ἀποφυγάσεις οἰκογενειῶν, τὴν ἀντιθ σιν κατὰ τοῦ πένθους) ἐπέφε ε γολαὶ εσιν, καὶ πλήρη μαλιστα κατάπτωσιν, τῆς ἠθικῆς εἰς ὁρισμένας κοινωνικὰς τάξεις, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ὅλα τὰ κράτη. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ἀναγκαστικῆς αὐτῆς. οὕτως εἰπεῖν, ἐξαχρειώσεως πολλῶν γυναικῶν, ἡ γενικὴ Ἠθικὴ ἐφ' ἧς βασίζεται ἡ Ἑλληνική κοινωνία, ὑπεσκ κανένα κλονισμόν, διατρέχει κίνδυνον καταρρεύσεως ;

Βλέπομεν τὰ κορίτσια μας νὰ προσαρμόζονται εὐκόλως εἰς τὰ νέα. ἄσημα ἤθη, ἀλλὰ τὰ βλέπομεν ταὐτοχρόνως νὰ διατηροῦν ἀγνὴν τὴν καρδίαν των, σὰν νὰ μὴ ἔχουν συναίσθησ ν ὅτι τὸ νὰ ἐπιδεικνύουν τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος των μὲ τὴς τουαλέττες τῆς ο ὁδας, νὰ σιναναστρέφωνται ἐλεύθερως μὲ νέους, νὰ διαβάζουν καὶ νὰ βλέπουν ὅ,τι υέλουν, εἶνε τίποτε κακόν. Ὅλα τὰ παραδέχονται ὡς τὰ φυσικότερα πράγματα τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἐμβάλλει τοὺς γονεῖς εἰς ἀμηχανίαν. Τὰ κορίτσια μας διατρέχουν κανένα κίνδυνον ἐξ ἀφορμῆς τῆς κ ίσεως αὐτῆς τῆς Αἰδοῦς ἢ ὄχι ; Πυέπει νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὰ νεώτερα ἤθη ἢ ν' ἀντιδράσωμεν ;

Θὰ προσπαθήσω, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἀναγνωστῶν, νὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ εὐχαρίστως θὰ λάβω ὑπ' ὄψει πᾶσαν γνώμην τῶν ἐνδιαφερομένων. Καὶ ἀρχίζω τὴν ἔρευνάν μου ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς πρὸς μίαν σύγχρονον δεσποινίδα.

Δεσποινὶς Διλή

Δὲν πρόκειται, βέβαια, νὰ σᾶς μάθω τίποτε καινούργιο, ἐὰν σᾶς εἰπῶ ὅτι μεταξὺ Αἰδοῦς καὶ Ἠθικῆς ὑπάρχει μία καταφανὴς διαφορά.

Τὸ πρῶτον λεξικὸν ἐὰν ἀνοίξετε, θὰ ἰδῆτε ὅτι Ἠθικὴ (ἢ Ἀρετή, ἂν προτιμᾶτε) εἶναι ἡ σταθερὰ διάθεσις τῆς ψυχῆς νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὸ κακόν Ἐνῶ Αἰδὼς (ἢ παρθενικὴ συστολὴ ἢ σεμνότης) εἶνε ἡ τήρησις ὁρισμένων τύπων οἱ ὁποῖοι ἔχει καθιερωθῇ νὰ περιβάλλουν τὴν γυναικείαν ἠθικήν. Διὰ τοῦτο ἡ λέξις εἶνε εὐχηστος μόνον ἐπὶ γυνοικῶν. Μὴ διαμορτύρεσθε. δεσποινίς, ἔτσι εἶνε: Ἀνέκαθεν ἡ ἠθικὴ ὑπῆρξε κλέον αὐστηρὰ καὶ περιωρισμένη διὰ τὸ φθλον σας παρὰ διὰ τὸ ἰσικόν μας Καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ἡ «ἠθικὴ» «ἶνε συνώνυμος μὲ τὴν «σεμνότητα» δια τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας. Ὅλη ἡ γυναικεία ἠθικὴ ἐδράζεται ἐπὶ τῆς παρακάτω ταύτης ἀρετῆς Οἱ λογοὶ εἶνε πολλοί, θ ἀναφέρω τοὺς δύο σοβαρώτερους:

Πρῶτον οιότι ὁ ἄνδρας ἔκρινε πάντοτε ὅτι ἡ γυναῖκα του «ἶνε τὸ πο υτιμώτερον κτῆμα ποὺ κατέχει, ἀλλὰ καὶ τὸ πλέον δυσκολοφρούρητον, διοτι εἶνε τὸ μόνον πιὸ μπορ ὑν ι τοῦ τὸ κλέψ ν χωρὶς νὰ τὸμαθῇ, τὸμόνον ποὶμπορεῖ νὰ τοῦ ἀφαιρ θῇ ἂν καὶ ἐξακολουθῇ νὰ μενῃ παρὸν Διοτι οὐδενὸς ρχει ιακρὶτ κὸν χορισμὸ τῆς γυναικός. ἡ ὁποία μένουσα εἰς το σπί ι τοῦ ἀνδρ ς ης, διδει ἢ ἀφηνει νὰ τὴς κλέψῃ ἄλλος τὴν συζυγικήν της τιμήν. Καὶ διι τι τὸ ὁ ἄνδρας προσεπαθησε κάντοτε νὰ κατα ι ῃ τὴν νυνα κα ὅτι τὸ μεγαλύτερον ἁμαρτημά της εἶνε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἄλλον νὰ τὴν κλέψῃ, ὀηλ. νὰ κλέψῃ τὴν τιμήν της.

Δεύτερον διότι ἡ μητρότης ἀποτελεῖ βεβαιότητα, ἐνῷ ἡ πατρότης εἶνε ἁπλῶς ζήτημα καλῆς πίστεως. Οὐδεὶς δηλαδὴ ἠμπορεῖ ν' ἀμφισβητήσ, ὅτι τὸ τ δε εἶνε τέκνον τῆς δεῖνα μητρὸς. ἐφόσον ἀποδεδειγμένως αὐτὴ τὸ ἐγέννησεν, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ βεβαιώσῃ μετὰ ἀσφαλείας ὅτι τὸ τάδε εἶνε τέκνον τοῦ δεῖνα πατρό:, διότ. ποῖος τοῦτο οὐδὲν θετικὸν μέσον ἐπαληθεύσεως ὑπαρχει. Ἡ συνέχισις λοιπὸν τοῦ γενναλογικοῦ κλάδου, ἡ βεβαιότης τῆς οἰκογενείας ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἐκ τῆς ἀρετῆς τῆς γυναικός.

Διὰ τοῦτο κατεβλήθη προσπάθεια ὅπως ἡ ἀρετὴ αὐτὴ περιβλη ῇ μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερους περιορισμοὺς. τυπικοὺς, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Καὶ περὶ τῶν περιορισμῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι συναπαρτίζουν τὴν Αἰδώ. θὰ σᾶς γράψω εἰς τὸ προσεχὲς φίλη δεσποινίς. ROMÉO

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΔΕΜΙΣΤΩΝ

ΤΑ ΞΒΥΣΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

Μητέρα πολυαγαπιμενη

Θὰ παρ ξενευθῇ , δίχως ἄλλο, βλέποντας νὰ σοῦ γρ ιφω ἔτσι Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τὴν ἀλήθεια: εἶμαι ἀόμματος.

Ἤθελα νὰ σοῦ γράψω ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ εἶμαι μοναχὸς μαζί σου Γι' αὐτὸ ἐζήτησα μεγάλες κόλλες χαρτὶ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ γράφω μεγάλα γραμματι, δίχω νὰ τὰ μπερδέω καὶ νὰ μας οἱ δυὸ μας μονάχοι.

Μ' ἐκερίμενες νὰ γυρίσω, καὶ νὰ πῶς σοῦ ξαναρχομαι: στραβός.

Δὲν θα σὲ ξαναδῶ πιά! Ὅμως θὰ σὲ βλέπω πάντα μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου. ἰματὶ ἡ μορφή σου σὰν εἰκονισμα εἶνε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα.

Πρέπει νὰ κάμῃς ὑπομονή, φτωχή μου μανοῦλα! Θὰ γυρίσῳ σύντομα, οἱ καλοὶ χωριανοὶ θὰ μὲ φέρουν στὸ ἡσυχο σπιτάκι μας καὶ θὰ σὲ βρῶ στὸ κατῶφλι μὲ τὰ μπράτσα ἀνοιχτὰ καὶ θὰ φιλήσουμε πολλὴ ὥρα, στοργιά.

Ἔπειτα, θὰ μ πιασῃς ἀπ' τὸ χέρι καὶ θὰ μὲ κάνῃς νὰ ξαναζήσω, νὰ ξαναϊδῶ ὅλες τὴς γλυκειὲς ἀναμνήσεις μου.

Θὰ μὲ μὲ βάλῃς νὰ κάτσω κοντὰ σὸ χαμηλὸ τζακι μας. σ' ἐκεῖνο τὸ σκ λισιὸ σκαμν, ὀὲ μένει πάντα στὴν Ἰδια θέσι;... Καὶ τότε θ μπορέσω νὰ χαιρετίσω πάλι τὸ παραγῶνι μας, τὰ φτωχὰ μας ἐπιπλα, τὸ στενό μου κρεββατάκι, τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ποὺ ὅλα μοῦ εἶνε ἀγαπητὰ σὰν πιστοὶ φίλοι...

Καὶ θὰ πηγαίνῃς ἔξω στὴν αὐλή... καὶ θὰ μὲ μάθῃ νὰ περπατῶ μοναχὸς στοὺς δρόμους, σαν τὸ γέρο Κίτσο, τὸν ἀόμματο, ποὺ παίζει τὴ φλογέρα, γιὰ νὰ τοῦ δίνουνε ψωμάκι οἱ χωριανοί...

Δὲ θὰ μπορέσω νὰ ξαναειδῶ τὴν ὁλοπράσινο λόγγο μας ποὺ ἔπαιζα μικρός. Μα θὰ πα ρναμε μαζὶ τὸ μονοπάτι του θὰ πηγαίνουμε στὸ ξωκκλήσι τῆς Παναγίτσ ς, νὰ τὴν προσκυνᾶμε. Θἄρχωντυι μαζὶ μας καὶ τὰ παιδάκια κ' ἐγὼ θ ι τοὺ; λέω ὅλα τὰ παραμύθια ποὺ μοῦμαθες ἐσύ, νανουρίζοντάς με ὅταν ἤμουνα μικρούλης. . Θ' ἀκούω τὰ φλόρια νὰ τιτιβίζουν καὶ τὸ φεὶ ωτὸ ποταμάκι νὰ μουρμουρίζῃ γλυκὰ καὶ τὰ εἶμαι ὅλος χαρά.

Φαντάσου ὅτι μ' ἔπαρασημοφόρησαν, ἀπάνω στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου ποὺ νοσηλεύουμαι Γιατὶ μ' ἐπαρασημοφόρησαν; .. Δὲν ξέρω καλά...

Ὁ γιατρὸς μοῦειπε κῶς γρήγορα θὰ μποροῦσα νὰ γυρίσω στὸ χωριό μου...

Ἀχ, πότε θἄρθῃ αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ὥρα!... Θὰ σ' ἀγαπάω τοσο, ἀχριβή μου μητεροῦλα, καὶ θὰ σ' ἔχω πάντα κοντά μου... Δὲ θὰ χωριστοῦμε ποτέ... Καὶ δὲ θὰ σὲ βλέκω νὰ γεννᾷς, γιατὶ ἐσὺ θὰ κλείσῃς τὰ ματοβλέφαρα τῶν σβυσμένων ματιῶν τοῦ... Λάμπρου σου.

δ. τ. α. ΙΩΝ

(Συνέχεια τρίτη)

Ὁ κ. Σωλνουὰ ἐπενέβη:

—Καλά, καλά,—εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ γκαρσόνι - πέστε στὴν κομμισιὰν ὅτι ὁ κ. Βωγκρενιὲ θὰ πάῃ ἀμέσως νὰ την ἰδῇ.—Καὶ κατὼς τὸ γκαρσόνι ἀπεμακρυνετο, ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν ξυρισμένον νέον: — Θὰ κάμετε, φυσικά, ὅτι θέλετε: ἀλλ' ἡ κυρία Ἀντερνυ εἶνε γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ προσωπικῶς γνωστή μας δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὴν προσβάλλετε μὲ μίαν ἄρ ησιν εἰς την πρόσκλησίν της

— Μὰ δὲν τὴν γνο ρίζω.

—Ἴσως νὰ τὴν ἔχετε συναντήσει κάπου καὶ νὰ μὴν τὴν θυμάστε.

—Δὲν ἠν ἔχω συναντήσει πουθενά.

—Ἕνας λόγος περισσότερος—ἔκαμεν ὁ Σωλνουὰ μ' ἕνα πονηρὸν μειδίαμα, καὶ, ἄποτ ινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν Γκυγιού, ἐρώτησε:—Δὲν εἰσ θε καὶ σεῖς τῆς γνώμης, ὅ-τι, ἀφοῦ τὸν προσκαλεῖ ἡ κομησσα, πρέπει νὰ πᾶμ.

—Μὰ φυσικά! —ἐφώναξεν ὁ Γκυγιού.—Ἔλα, Ροζέ, μὴ γίνεσαι γελοῖος καὶ πρὸ πάντων μὴ μᾶ. κάνῃς κι' ἐμᾶς γελοιους. Πηγαινε και χωρὶς νὰ χανῃς καιρὸ μάλιστα. Θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν.

—Ὁ Γκυγιού ἔχει δίκηο, πρέπει νὰ πᾶτε, κύριε! ἐπεβεβαίωσε καὶ ἡ Γιαννα, τὴν ὁποιαν ὁ Βωγκρενιὲ συνεβουλεύετο μὲ τα μάτια.

Τὸ ἀπεφασισε νὰ πάῃ, ἀλλὰ μὲ πολλὴν δυσθυμίαν. Οἱ Σωλνουὰ καὶ ὁ Γκυγιού τὸν εἶχαν νὰ πλησιάζῃ, μὲ ἀσεξοτητα καὶ δυσκόλως συγκρατουμένην ὀργήν, εἰς τὸ τραπ ζι, ὅπου ἡ Ἀλβίνα ἔκαθητο μονη, νὰ τὴν χαιρετίζῃ μὲ μίαν ἐλαφροτατην ὑποκλισιον, ν' ἀντελλαμσσῃ ὀρυὸς μερικας φράσεις μαζὶ της, καὶ τέ ος, ὑπακούων εἰς μίαν χειρονομίαν της, να κάθεται μετα δισταγμοῦ κοντα της. Ἤτον ἐκεινη ποὺ τοῦ ὡμιλοῦσε τοῦ ἀφιγείτο, προφανῶς κάτι, καὶ σιγα σιγά ὁ Ροζὲ ἐφαίνετο να ἀποβάλλῃ τὴν δυσθυμίαν του καὶ να ἐνδιαφέρεται εἰς τα λόγια της υπερχου συνομιλητρίας του.

—Πιράξενος ἄνθρωπος! ἐμορμονιρισ ν ὁ Γκυγιου. Δὲν εἶνε ὡραῖος, δὲν εἶνε κομψός, δὲν εἶνε καν εὐγενής, κι' ὅμως ὅλες οἱ γυναῖκες τὸν κυττάζουν Ἂν δέν ἦταν ἔτσι ἀνυπόφορος καὶ ἄτολμος, θα εἶχε τοῦ κοσμου της ἐρωμένες.

Ἔ, λοιπὸν κι' ἐμένα μ' ἀρέσει πολὺ ὁ φίλος σας εἶνεν ἡ Γιαννα Σωλνουὰ.—Εἶνε βέβαια ἄνθρωπος σκοτεινὸς καὶ λίγο ἰδιότροπος, λογικὸς ὅμως καὶ γεμάτος φλογεροὺς ἐνθουσιασμοὺς... Ἐμεῖ. οἱ γυναῖκες τοὺς λατρεύουμε αὐτοὺς τους τύπους.

—Ὁρίσετε!—ἐκαμεν ὁ Γκυγιοῦ σᾶς ἔκαμε καὶ σας ἐντύπωσι μὲ τὸ ἐπικριτικὸν ὕφος του καὶ μὲ τα μικρεια του λογια. Ἀ, μὰ μὲ νευριαζει!... ὀὲν θα τὸν ξανασυστήσω πιὰ σὲ γυναῖκες, το ζῶν

Κα ἤρχισαν πάλιν καὶ οἱ τρεῖς νὰ παρακολουθοῦν τὴν πρόοδον τῆς συνομιλίας εἰς τὸ διπλανὸ τραπέζι. Δὲν ἀμιλοῦσε πια μόνον ἡ κόμησσα' ὁ Ροζὲ, ὁ λιγώτε ον συνεταλμένος, περισσότερον ἐξδιάφερε. ὡμιλει καὶ αὐτὸς κι κατα στιγμὰς ἐφαίνετο ἐμψυχουμενος. Ἡ Βέρθα Λοραντ καὶ οἱ Τρεβιοῦ, ἂν καὶ ὁ χορὸς εἶχε παυσει πλέον, ἀπὸ διακριτικότητα δὲν ἐπλησίαζαν τὸ τρα ἔζι τῆς Ἀλβίνας. Γιὰ σιγὰ σιγὰ οἱ θαμῶνες τοῦ χορευτικοῦ κέντρου ἤρχιζαν ν' ἀποχωροῦν, διότι ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

—Ἔχουν σκοπὸ νὰ μιλοῦν πολὺ ἀκομαι - ἐγρώλλισεν ὁ Γκυγιοῦ. - Σὲ λίγο θὰ κλείσῃ τὸ κατάστημα, Τι διάβολο λένε;

—Ἀλήθεια—ἐκαυτέλαβε ἡ Γιάννα—τὶ λέ ε τόσην ὥρα καὶ γιατὶ ὁ κουφίνους φίλος σου ἰσχυρίζετο ὅτι δὲν τὴν γνωρίζει;

"Ἰδοὺ τί ἔλεγαν:

Ἡ κόμησσα Ἀντερνυ εἶχεν ὑποδεχθῇ τὸν Ροζὲ κυττάζουσα οὐτον κατάμματα καὶ τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὸ δεξιὸ χέρι της.

- Δὲν ἐννοεῖτε να μὲ ἀναγνωρίσετε, δόλτωφ;

Τὴν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ, ἐνῷ εἶχε σκοπὸν νὰ τὴς φερθῇ ψυχρὰ ὡς πρὸς μίαν ἄγνωστον, τὸ βλέμμα της τὸν ἀφωπλισε καὶ ἐψιθύρισεν:

—Ἡ κυρία Σάντερς;

—Μάλιστα, ἡ κυρία Σάντερς, τὴν ὁποίαν εἴχατε νοσοκόμον εἰς τὸ χειρουργεῖον σας τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου.

—Μια μοῦ ἔλεγαν πρὸ ὀλίγου...

—Σᾶ: ἔλεγαν ὅτι ὄνομ ζομαι κόμησσα Ἀντερνυ; Πράγματι αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου. Ἐκεῖ στὸ χειρουργεῖον τοῦ μετώπου ποὺ διηυθύνατε, εἶχα παρει τὸ ψευδώνυμον Σάντερς, ἐπειδὴ ἦταν πιὸ κ ιμμοῦδο ἀφοῦ τὸ χειρουργεῖον ἦτο σὲ ἀγγλικὸν τομέα κι' ἐνοσηλεύαμε ὅλο ἀγγλους στρατιώτας Ἦταν ἄλλως τε τῆς μόδας τότε κάθε κυρία ποὺ κατετάσσετο ὡς νοσοκόμος νὰ παίρνῃ ἕνα ξένο ὄνομα, ποὺ ἦταν οὔτως εἰπεῖν τὸ πολεμικὸ ὄνομά της. Ἔτσι κι' ἐγώ...

Διεκόπη, ἄρχισε νὰ γελᾷ, καὶ τὸ γέλιο της ὑπῆρξε ὀροσερὸν ὅπως καὶ τὸ βλέμμα της. Ἀπὸ ὀέκα λεπτῶν τῆς ὥρας, ἡ μορφή της καὶ ἡ ἔκφρασίς της εἶχαν παρει μίαν ἀπόχρωσιν προσχαρο καὶ ἐντελῶς νεανικήν.

—Ἀ - ἐπανέλαβε σᾶς ξανυβλέπω μ' αὐτὸ τὸ φευτομοχθηρὸν ὕφος σας. Τι ἐπάθατε καὶ συουφώνετε ἔτσι τὰ παχειὰ φρύδια σας; Σᾶς εἶσα, σᾶς ἐκάλεσα γιὰ νὰ σᾶς πῶ μιὰ κληνσα ρα καὶ νὰ μάθω πῶς περνᾶτε. Ἂν αὐτὸ σᾶς δυσαρεστῇ, εἰσθε ἐλεύθερος νὰ ἐπιστρέψετε στοὺς φίλους σας.

Ἐπεῖνεν ἕνα ὕφος καπως σοβαρώτερον, κάπως ψυχρότερον, καὶ ὁ Βωγκρενιὲ ἀντελήφθη τὸ γελοῖον της καταστάσεώς του. Ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ:

—Μα ἐνεντοντίας, μαντάμ, εἶμαι εὐτυχὴς κοὺ!..

—Τότε κυθῆστε ἐδῶ καὶ πέστε μου τί γίνεστε... Πόσα χρονια εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε!... Θυμᾶστε; Ἐγὼ δὲν μπορεσα ν' ἀνθέξω στὴς κακουχίες κι' ἔφυγα, πῆγα στὴν ἐξοχή, ν' ἀναπαυθῶ. Ἤμουν πολὺ ἐξηντελημένη

—Τώρα εἰσθε πολὺ καλὰ εἶπεν ἀφελῶς ὁ Βωγκρενιέ, ἐνῷ τὴν ἐκκύταζε μ' ἕνα ρλέμμα θαυμασμοῦ, τὸ ὁποῖον δέν διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς κομήσσης.

—Ἅμα περάσῃ ἡ νεανικὴ ἡλικία, δὲν ἐπιτρέπεται σε μια γυναίκα νὰ κοπιαζῇ πολύ.

Ὁ Ροζὲ ἐσκέπτετο «Ἅμα περασῃ ἡ νεανικὴ λικία;.. Μ ποιᾶς ἡ ἡλικίας εἶνε λοιπόν; Τριαντα, τριάντα πέντε ἴσως... Εἶνε πολὺ δ μορφη!» Καὶ κατι ἔνγοιο θε νὰ ἐξεγείρεται μέσα του ἐναντίον αὐτῆς τῆς καλλονῆς, περὶ τῆς ὁποιας ὅλος ὁ κόσμος ὡμιλει, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἤτον ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ, ἡ ὁποία ὅμως τὸν εἶχε κιόλας σχεδὸν εἰχμαλωτίσῃ.

—Θ μοῦμαι - ἐπανέλαβεν ἡ Ἀλβίνα—κῶς μὲ εἶχε ἀντικατοστήσει ἡ χαριτ μένη μὶς Ἀντ Μπρὶτζ, ἡ ὁποία δὲν ἤ ναι ὡραία. ἦταν ὅμως ἡ ἀφοσίωσις ποσα ποιημένη. Ἀλλάσεῖς πῶς τα ἔπερασατε τα ἄλλα χρό ια το

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΛΙΓΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Δευτέρα, 6 Δεκεμβρίου. — Χθὲς τὸ ἔμαθα. Καὶ ἦταν γιὰ μένα σὰν μία ἀποκάλυψις.

Ἡ ζωὴ περνᾶ βιαστική. Ἡ μιὰ ἀναμνησις διώχνει τὴν ἄλλη. Πῶς θέλετε ἕνας γιατρὸς νὰ συμπάθει τὴς μορφὲς ὅλων τῶν ἐπισκεπῶν του; Χτες, ὥς τοσο, μια ἀνάμνησις μοῦ ἦρθε ἀπὸ μακρυά, πολὺ μακρυά... Καὶ γιατί; Γιατὶ εἶδα νὰ μπαίνῃ στὸ γραφεῖο μου μια γυναῖκα μὲ πένθος, ποὺ κρατᾶγε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα ἀδύνατο παιδάκι.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν ἐπρόσεξα. Ἐκύτταζα τὸ παιδακι γιὰ νὰ κάμω διάγνωσι τῆς ἀρρώστειας του. Τὸ ἀγαποῦσε πολύ, φαίνεται, καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἐξέτασί μου μὲ ἀγωνία. Τότε τὴν παρατήρησα προσεκτικώτερα καὶ μοῦ φανηκε σαν καπου νὰ τὴν ἔχω γνωρίσει. Μὰ πού; Μοῦ τὸ ὑπενθύμισε ἡ ἰδια:

—Θυμᾶστε τὴν ἐπαυλι τῶν Πυρρηναίων;

Αὐτὴ ἡ φράσις ἔκαμε ν' ἀναστηθῇ μέσα μου ὁλόκληρο τὸ νεανικό μου παρελθόν. Σ' ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο ἐξοχικὸ σπιτάκι ποὺ κερνοῦσα τῆς σχολικῆς διακοπές μου, ἦρθε ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινὸ μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὴν ἀδελφή της νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ μητέρα μον, γιατὶ ἦταν γειτόνισσες.

Ἀλλὰ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ εἶχε τελειώσει. Τὸ πῆρε κι' ἔφυγε. Θὰ τὴν ξαναἰδῶ τάχα ποτέ; Κι' ὅμως τὸ βλέμμα ποὺ μοῦρριξε ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μοῦ δίνει τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ξανάρθει.

Τρίτη βράδυ.—Φαίνεται πῶς τὰ πρόσωπα ποὺ ἔρουμε ἰσωμένα ἄλλοτε κοιμοῦνται μέσα μας ἄθικτα, σκεπασμένα ἀπ' τὸν πέπλο τῆς λήθης. Ἀπὸ χθὲς ὁ πέπλος αὐτὸς ἔχει ἀνασυρθῇ καὶ τὴν ξαναβλέπω μὲ τὴ φαντασία μου, ὅπως τὴν εἶχα ἰδῇ τότε, πρόσχαρη κοπελλοῦδα, καὶ ξαναθυμοῦμαι τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς μητέρας της καὶ τὸ ἀθῶο μουτράκι τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της.

Τί γλυκειὰ ποὺ ἦταν ἡ μέρα τῆς ἐπισκέψεώς των. Θυμᾶμαι πῶς σ'ἕνα τραπεζάκι ποὺ σαλονιοῦ πούχαθόμαστε, ἦταν ἕνα ἀνθογυάλι μὲ μιὰ τοῦρα μενεξέδες. Ἡ μητέρα μου ἐπρότεινε νὰ κάνουμε μια βόλτα στὸ παρκο. Ἐπερπατήσαμε οἱ δυὸ κοκέλλες κι' ἐγὼ ἀναμεσά τους. Ἐκουβεντιάσαμε. Ἐγελάσαμε. Ἕνα πουλὶ κελαϊδοῦσε πρόσχαρα κρυμμένο στὰ φυλλώματα. Θέλεγε κανεὶς πῶς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σταματήσει ποτὲ τὸ κελαδισμά του. Ὅμως, μπορῶ νὰ ὁρκισθῶ ὅτι καμμιὰ αἰσθηματικὴ συγκίνησι δὲ μου προξενοῦσε κεῖνος ὁ περίπατος. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξα αἰσθηματίας. Κι' ἔτσι δὲ μου κόστισε, ὅταν κατὰ τὸ βραδάκι ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν. Μονο πού, ὅταν ἐρθάσαμε στὴ σιδερένια ἐξώπορτα, ἡ κοπελλοῦδα θυμήθηκε πὼς εἶχε ἀφήσει τὴ ζακέτα τηςστὸ σαλόνι. Ἔτρεξα νὰ τῆς φέρω. Τὴν ἔπηρα ἀπὸ τὸν κανακὲ καὶ καθὼς ἔκανα νὰ βγῶ ἀπ' τὸ σαλόνι, ἔτσι, δὲν ξέρω πῶς μοῦρθε...ἄρπαξα τοὺς μενεξέδες ἀπ' τ' ἀνθογυάλι καὶ τοὺς ἔχωσα στὴν τσέπη τῆς ζακέτας της.

Ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναεἶδα. Σὲ λίγο ἐγκατεσάθηκα στὸ Παρίσι, ἀφοσιώθηκα στὴ δουλειά μου κι' οὔτε τὴν ξαναθυμήθηκα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν παράξενη ματιὰ ποὺ μοῦρριξε χθὲς φεύγοντας.

Τετάρτη.—Ἦρθε πάλι ἀπόψε μόνη. Νὰ μ' ἐρωτήσῃ γιὰ τὸ παιδί της, καθὼς εἶπε. Καὶ ξαφνικά, καθὼς τῆς ἐξέφραζα τοὺς φόβους μου γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ της, τὴν εἶδα νὰ σωριάζεται σεμιὰ πολτρόνα καὶ νάσυγκλονίζεται ὁλόκληρη ἀπ' τ' ἀναφυλητά. Ἐνόμισα πῶς τὴν εἶχα ἀπελπίσει πολὺ γιὰ τὸ παιδί της καὶ προσπάθησα νὰ κρύψω λίγο τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τῆς δώσω κάποιες ἐλπίδες, μὰ τὴν εἶδα νὰ σηκώνῃ τὸ κεφάλι κι' εἶδα ὅτι τὰ δακρυσμένα μάτια της ἀτένιζαν πιὸ μακρυὰ ἀπ' τῆς σημερνὲς πίκρες, πιὸ μακρυὰ ἀπ' τὸ παιδί της, κάπου ἐκεῖ κάτω, σὲ παρελθόν...

—Ἔτσι λοιπόν, ποτὲ δὲν ὑποπτευθήκατε τίποτα;

Ἀ! τί θλιβερή, ἀπίστευτη ἀποκάλυψις. Τὴν ἄκουγα ἐπὶ μιὰ ὥρα κι' εἶμαι ἀκόμα ἀναστατωμένος.

Γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ἡ ἐπίσκεψις της σὴν ἔπαυλι τῶν Πυρρηναίων ὑπῆρξε μιὰ ὥρα ἀποφασιστική. Στὸ βλέμμα μου ἐνόμισε πὼς διέκρινε μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Καὶ ποὺ ἐστήριξε τὴν πεποίθησί της; Σὲ λίγους μενεξέδες ποὺ ἀπὸ καπορίτσιο εἶχα κρύψει στὴν τσέπη τῆς ζακέτας της...

Τὴν ἄκουά νὰ μοῦ τ' ἀφηγεῖται ὅλ' αὐτὰ καὶ μένω ἄναυδος. Κάθε στιγμὴ θέλω νὰ τὴν διακόψω, νὰ φωνάξω, νὰ διαμαρτυρηθῶ γιὰ τὴν ἀθωότητά μου... Κι' οἱ λέξεις πνίγονται στὸ λάρυγγά μου... Ἕνα παιδικὸ καπρίτσιο μποροῦσε ποτὲ νἄχῃ τέτοιες συνέπειες γιὰ μιὰ ὕπαρξη!...Κι' ὅμως μ' ἐκεινους τοὺς μενεξέδες συνέδεσε τὴν εὐτυχία της...Μῆνες καὶ χρονια μ' ἐπερίμενε...Ἀλέκρουσε πολλοὺς γαμπρούς γιὰ νὰ μείνῃ πιστὴ στὸν πλωτωνικὸν ἔρωτά της...Ἔγινε τριάντα χρονῶν καὶ πάντα περίμενε πῶς θὰ πάω νὰ τῆς ζητήσω τὸ χέρι.

Ἐπὶ τέλους, ὅταν εἶδε πὼς κινδυνεύει νὰ μείνῃ γεροντοκόρη, τὸ ἰδανικὸ τῆς ἔσβυσε, δόθηκε σὲν ἄτυχο τυχόντα, ἀνεξέτασα. Ἦταν ἀρρωστιάρης, καὶ σὲ δύο χρονια τὴν ἄφησε χήρα, μ' ἕνα παιδὶ καταδικασμένο.

Νά, αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ἡ ἀφήγησίς της ἐτελείωσε Κυταλαβαίνω ὅτι δὲν φταίω κι ὅλο γιὰ τὴ δυστυχία της. Ἡ ἰατρική μου πεῖρα δὲ μπορεῖ νὰ παραδεχθῇ μιὰ τόσο χονδροειδῆ πλάνη. Κι' ὅμως γε νω τὸ κεφάλι μπροστὰ τῆς σαν ἔνοχος. Ὕστερα...μιὰ ὁμίχλη τὸ σκεπαζι αὐτὸ τὸ ὕστερα. Σηκώθηκε, σκ ὑπισε τὰ δάκρυά της καὶ ξαναγίνε ἡ ἐπισκέπτρια ποὺ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴ γ ὠμη ἑνὸς γιατροῦ, ὅπως τόσες ἄλλες. Τῆς ἔγραψα μιὰ συνταγὴ γιὰ τὸ παιδί της, τὴν ἐσυνωδεύσα ὥς τὴν πόρτα. ἀποχαιρετηθήκαμε τυπικά, σὰν ἄγνωστοι. Ὅμως μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα ποὺ ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὰ κρέατα της, μένω μιὰ στιγμὴ σὰν ἔκνευρισμένος, γιατὶ βλέπω καθαρὰ νὰ μπαλανσάρωνται μπρὸς στὰ μάτια μου ἡ οὐρα τῶν λιγοστῶν ἐκείνων μενεξέδων—φίλτρο ὕπουλο μιᾶς μακρυνῆς ἀνοίξεως.

Henry Dérieux

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΟ ΜΙΑ ΟΟ

Μέσα στὴν κόσμο χωριστή,
μέσα σὲ τόσαις μία!
Περνᾶς, καὶ μέσα στὴς καρδιαὶς
γεννᾶς τὴν τρικυμία,
καὶ στὴν ψυχή μου θάλασσα
βαθειὰ γαληνεμένη,
τὸ πέρισμά σου τὰ ὄνειρα
σὰν αὖρα τ' ἀνασταίνει.

Στὸν κόσμο ἡ ἄλλαις Ὠμορφιαίς,
ὅλες μπροστὰ σὲ σένα,
ἄνθη τῆς γῆς μοσχοβολοῦν
στὸ χῶμα ριζωμένα,
καὶ δένονται καὶ σέρνονται
καθὼς φανοῦν σιμὰ σου'
κ' ἐσένα εἶναι λευκόφτερο
τὸ κάθε κίνημά σου.

Κάθεσαι, στέκεις, δείχνεσαι
πειὸ φτερωμένη πάλι'
γέρν' ἡ λαμπάδα; ἡ φλόγα της
ἐανάφτει πειό μεγάλη.
Φεύγεις κι' πᾶς ἀέρινο
στιχειὸ μὲ τὰ στοιχεῖα,
σὰν ἀστραπή. σὰν ἄνεμος
καὶ σὰν τὴν Εὐτυχία.

Μὴν εἶσαι μιὰ καλόγνωμη
θεά, ποὺ πλούσια δόρα
σκορπᾶ τὰ ὁλόγλυκα ὄνειρα
στὴς χαισυγῆς τὴν ὥρα,
ὅταν ὁ ὕπνος μᾶς κρατῇ
δεμένους μὲ τὸ στρῶμα
κι' ἀπ' τὰ χλωρὰ ροδόφυλλα
πειὸ μαλακὸς ἀκόμα;

Μὴν εἶσαι διαβατάρικη
νεράϊδα ἀπὸ 'δῶ πέρα
σὲ πειὸ λαμπρὸ πηγαίνοντας
πλανήτη, ς' ἄλλη σφαῖρα;
Ἡ Φαντασία μὴ σ' ἔπλασε
γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μόνη
ἀπ' τὸν ἀχνὸ ποὺ χάνεται
κι' ἀπ' τὸν ἀρρὸ ποὺ λυθνει;

Μὴν εἶσαι ἀρχαῖο ἄγαλμα
κ' ἕνας θεὸς βουλήθη
νὰ σοῦ παράξῃ μὲ ζωὴν
ἀνθρώπινη τὰ στήθη;
Μὴν εἶσ' ἐκείνη πῶφυγε
τοῦ βράχου ἡ Κιρνᾶτις
κ' ἡ ταξιδεύτρα γύρισεν
ἀπὸ τὴν ξενητειά της;

Νοιώθω ἕναν πόθον ἄσβυστο
νὰ σὲ δοξολογήσω,
καὶ νὰ σκορπῶ στὸ δρόμο σου
γύρω κ' ἔμπρὸς καὶ πίσω,
γονατισιὸς κι' ἀθόρητος
μὲ τὰ 'δικά μου χέρια
λιβάνι, ἀλόη, μυρωδικά,
σταφάνια, περιστέρια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΕΛΛΙ

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

Ἡ κηπὴ πραγματικῶς εἶχε στερέψει γι' αὐτὸν; Ἀι ὄχι βέβαια, διοτι ὀλίγα ἔτη βραδύτερον εὐρέθηκε κάποια κοῦ τοῦ ἀφωσιωθῆκε καθ' ὁλοκληρίαν... Ἦτο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι μὲ γαλανὰ μαγκια καὶ ὁλοχρυσὰ μαλλια, ποὺ μὲ τὴν ἀθωοτητα τῶν 7 χρόνων της τὸν ὠνόμαζε «Τζώτζη της» καὶ μίαν ὡραίαν ἡμέραν τοῦ ἐφρτεινε μὲ πολὺ χαριτωμένον τρόπον νὰ τὴν κάμῃ «γυναικοῦλα του».

—Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, τοῦ εἶπεν ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν, καὶ σέλω νὰ μὲ παντλευτῆς...

Περιττὸν νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνωστας ὅτι ἡ χαριτωμένη αὐτὴ μικρουλα δὲν ἦτο ἄλλη παρ' ἡ κορὴ τοῦ λόρδου καὶ τῆς λαίδης Ἔριγκτον, ἥτις ἦτο παγομοιοτυπον τῆς μητρος της.

Ὁ Τζωρτζ ἐκοκκινισε καὶ τὴν ἔσφιξε εἰς τὴν ἀγκαλιά του σὰν νὰ ἦτο κάτι τι πολύτιμον, ἐνῷ τῆς ἀπήντησε γελαστός, ἂν καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμεν ὀλίγον:

—Πολὺ καλά. δέχομαι· θὰ γείνῃς ἡ μικρή μου γυναικοῦλα Ντολορὲς. Μὴ τὸ ξεχάσῃς ὅμως σὰν μεγαλώσῃς! ..

Ἡ μικρὴ ἐκρατησε τὸν λόγον της καὶ ὅταν ὁ ἀδελφος της Ὅλιοφ δὲν τῆς ἐφέρετο... μὲ τὸν ἀπαιτούμενον σεβισμὸν τοῦ ὑπενθύμιζε πάντοτε ὅτι ἦτο ἡ «γυναικοῦλα τοῦ Τζώτζη» προς μεγαλην διασκέδασιν τοῦ Φιλίππου καὶ της Ντολορὲς, ἡ ὁποία ἦτο ἀπόμη ὡραιοτέρα παρ' ἄλλοτε.

Πειὸ γυναῖκα τώρα, μὲ ἀκόμη περισσότερα θέλγητρα, εἶχε λάβει πλεον τὸ γλυκό, τὸ ἤρεμο ἐκεῖνο ὕφος ἀφοσιωμένη μη ρὸς, καὶ μόνον τὰ μάτια διετήρουν πάντοτε τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἀγνότητα τῶν παλαιῶν ἡμερῶν. Εὐτυχῆς κοντὰ εἰς τὸν ἀγαπημένον της σύζυγον που τὴν ἐλάτρευε, ἐσκέπτετο ὅτι παρομοίαν τύχην θὰ εἶχε καὶ ἡ κόρη της ἂν ἐπριγματοποιεῖτο ἡ παιδική της ἐπιθυμία.« Ὁ Τζώρτζ εἶνε ἕνας ἠδεύτερος Φιλίππος» ἐσυλλογίζετο καὶ ἐπερίμενεν ὑπομονητικὰ τὴν ἔκβασιν τῶν γεγονότων.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Τζώρτζ ἤρχισε νὰ σκέπτεται κἄπως τὰ λόγια τῆς μικρᾶς Ντολορὲς, ἀλλὰ τὸν ἐτρόμαζεν ἡ μεγάλη διαφορὰ τῆς ἡλικίας.

Ἐν τούτοις τὰ ἔτη παρηρχοντο, ἡ μικρὰ ἐσωλη εἰς τὸ μοναστῆρι καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ἦτο πλεον 17 ἐτῶν.

"Ἕνα ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα ὁ Τζώρτζ, προσκεκλημένος εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν τῶν φίλων του Ἔριγκτον, ἐκάθητο εἰς ἕνα κιόσκι τοῦ κήπου καὶ ἔπινε τὸν καφέν του, ὅταν ἡ εἰκὼν ποὺ ἐπαρουσιάσθη ἔξαφνα ἐμπρός του τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ.

...Ὄχι! ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶνε ἡ Ντολορὲς, καὶ ὅμως αὐτὴ ἦτο... Ναί, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς του φίλης, ποὺ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ μοναστῆρι, ἐξανάβλεπε τὴν μόνην γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῇ διὰ πρώτην ὡς ἄλλην Μαργαρίταν τοῦ Φαουστ, νὰ ὑφαίνῃ τὸν ἀργαλειὸν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της.

Πραγματικῶς ἡ ὁμοιότης ἦτο καταπληκτικὴ καὶ τόσον ἴδιος ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, ὥστε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου ἐξύπνησε διὰ μιᾶς ὅλο τὸ κοιμισμένον πάθος του καὶ τρέμων, μὲ χίλιες ἐπιφυλάξεις ἤρχισε νὰ τῆς ἐκφράζῃ συγκεκινημένος τὸν ἔρωτα του.

Αὐτὴ τὸν ἐκύτταζεν ἔκπληκτος, τὰ γαλανά της μάτια. μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἀντανακλοῦσε ὅλη ἡ διαύγεια καὶ ἡ εἰλικρίνεια τοῦ βλέμματος τῆς μητρός της, ἤνοιξαν μὲ ἀπορίαν καὶ μία φωνὴ γλυκειά, μελῳδικὴ—ἡ φωνὴ τῆς Ντολορὲς ἐκρόφερεν μὲ ἀφέλειαν:

Μά, φίλε μου, δὲν καταλαμβάνω γιατὶ μοῦ μιλεῖς γιὰ πράγματα τελειωμένα;

—Τελειωμένα! καὶ ὁ δυστυχῆς Τζώρτζ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων της—Τελειωμένα! Μά, παιδί μου, ἐσκέφθηκες πόσο μεγαλεῖ ερός σου εἶμαι;...

—Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ παιδαρέλια! ἐτόνισεν αὐτὴ μὲ ἕνα περιφρονητικὸν κίνημα. Ἄλλως τε ἐγὼ τὰ ἔχω μιλήσει μὲ τὴν μαμά καὶ συμφωνεῖ πληρέστατα, ἐκτὸς ἂν...δὲν μὲ θέλῃς...

Δὲν ἐκρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς. Ὁ Τζώρτζ τὴν ἐνηγκαλίσθη παράφορα, τὴν ἔσφιξεν εἰς τὸ στῆθος του καὶ ἕνα θερμὸ φιλὶ ἔκλεισε τὸν ἀρρῶβῶνα τους.

—Ἂν σὲ θέλω—τὴς ἐψιθύρισε μὲ ἀβάσταχτο πάθος—ἀγαπημένη μου! Πάντα ἤθελα τὴν ...Ντολορές...

Παταγώδη χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὰ λόγια του...Ἦτο τὸ παλαιὸν ζεῦγος, ποὺ, κρυμμένον δπισθεν ἑνὸς δένδρου, εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἐρωτικὴν σκηνὴν καὶ τοὺς δεσδοκίμαζεν ἐνθουσιωδῶς...

ΤΕΛΟΣ

Ἀθηναία ἢ Ἐπαρχιωτοποῦλα;

Ἀναγνῶσται: Ποιὰ προτιμᾶτε γιὰ γυναῖκα σας;

Ἀναγνώστριαι: Ποιὰ προτιμᾶτε γιὰ φίλη σας;

ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ΜΙΑ ΠΡΟΙΚΑ 3.000-5.000 ΔΡΑΧΜΩΝ. ΑΛΛΑ ΔΩΡΑ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ.

Θεὰ τοῦ Ἔρωτος (ἐκ Χαλκίδος)

Φρόσω (ἐξ Ἀθηνῶν)

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ἀνάδεια.—Σ. Δαμαλᾶς, Γ. Ἀγγελόπουλος, Κ. Τσουνάκης, Δ. Ρούντης, Ἐ. Σαρχιανάκις, Τοῦλα Πέροικα, Πόκη Κανακάρη, Σ. Μαρίνος, Θ. Τεκτονίδης, Μ. Ἀλεξάκης, Ἰ. Φλαγκουλάκης, Ἑλένη Βακαλοπούλου, Π. Πορφυρόπουλος, Χ. Γαρναιώνης, Ν. Στάρρας, Βοῦλα Μπουρτούλη, Κ. Γκόγκος, Σ. Δρακος, Ἀ. καὶ Ἐ. Γιακουμάκης, Ζωὴ καὶ Ἀθηνᾶ Ντούγια.

Ἀνάδυο.—Ἀ. Ξακουστῆς, Σ. Σταυριανάκος, Ἐ. Δασκαλάκης, Ν· Κοσμαδάκις, Φ. Πανγιωτόπουλος, Ν. Γιαννοῦκος Ἰ. Σιαμῆτρος, Ἰ. Δυμερόπουλος, Ἰ. Λύκου, Ἰ. Σερλέτης, Ν. Φιγογένης, Ν. Κορδούλης.

Ἀνατρία.—Μάγθα Θεοδωρίδου.

Ἀνατέσσαρα. — Ἰ. Ἀλεξάκης, Χρ. Μασούρας. Ἀ. Ζαμπέλας. Ἀ. Χριστοφίλης, Ἐλενίτσα Γουσίου, Ἰ Τζίτζας.

Ἀνάξ.—Blanche, Aristea καὶ Marcel Sarraud, Β. Κανελλόπουλος, Γωγὼ Ἀλεξανδροπούλου.

Ἀνάδκτώ.— Marie Sarraud, Ἑλένη Καρίκη.

Ἀνάἐννέα.— Σ Δρίβας.

Ἀνάδέκα —Γ. Παπαντωνίου.

Ἀνάἕνδεκα.—Θ. Ξανθόπουλος.

Ἀνάεἴκοσιδύο.— Νικήτας Συχνῆς,

Ψηφοδέλτια χωρὶς Ἰσάριθμα 50λεπτα ἔστειλαν οἱ κ. κ. Ν. Γιαννοῦκος 2, Ἰ.Ἀγγελόπουλος 2, Ἀ. Ζιβιτσᾶνος 2 καὶ ἡ δίς Μαρία Παπαδημητροπούλου 1.

Σύνολον ἐγκύρων ψηφοδελτίων 171.

ΨΗΦΟΙ ΧΩΡΙΣ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ψηφίζουν διὰ ψήφων ἄνευ ψηφοδελτίων, συνοδευομένων ὅμως ὑπὸ Ἰσαρίθμων 50λεπτῶν

Ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Μίστεγκετ ἐκ Σμύρτης, αἱ δεσποινίδες καὶ κύριοι Δ Ἀρχοντῆς, Πυθία, Χ. Μουρομμάτης, Ἄννα Ζυγομαλᾶ, Φρόσω Στιμπιδέως, Ν Σκούρας, Κ. Καρυιάνης, Ἐ. Hamburger, Marie Samsolo καὶ εἷς δυσανάγνωστος, διὰ ψήφων ἐν συνόλῳ 50.

Ὑπὲρ τῆς ἐξ Αἰγίου δεσποινίδος Κόρης τῶν Κυμάτων, αἱ δεσποινίδες καὶ κύριοι Μαρίκα Λασκαράτου, Λούλα Βιβλάκου, Δ , Γ. καὶ Ν. Μαυρομμάτης, Δ. Νεόφυτος, Γ. Μεταξᾶς καὶ Σ Ἰγγλέσης, διὰ ψήφων ἐν συνόλῳ 225.

Ὑπὲρ τῆς ἐκ Θεσσαλονίκης δεσποινίδος Γλυκοματούσας, ὁ κ. Ν.Κωστάκης διὰ ψήφων 20.

Ὑπὲρ τῆς ἐκ Σιδηροκράστρου δεσποινίδος Ἰάνθης ἡ κυρία Μαρίκα Περιστεράκη διὰ ψηφων 16.

Σύνολον ψήφων 311.

ΤΟ ΣΥΛΛΕΓΕΝ ΠΟΣΟΝ

Ἐκ ψηφοδελτίων	δρ. 85.50
Ἐκ ψήφων	» 155,50
Ἐκ προηγουμένων ἑβδομάδων	»1593,—
Ἐξ εἰσφορᾶς τοῦ κ. Ἰ. Πανουργιᾶ	» 2 -
Σύνολον	δρ. 1836 —

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω 171 ψηφοδελτίων τὰ 94 εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἐπαρχιωτοπούλας καὶ τὰ 77 ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας.

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δημοψηφίσματος μέχρι τοῦδε, αἱ δημοσιευθεῖσαι φωτογραφίαι ἔχουν λάβει τοὺς ἑξῆς ἐν συνόλῳ ψήφους:

Φύλ.	Ἀθηναία	Ψήφ.	Ἐπαρχιωτοπούλα	Ψήφ.
160	Ἐδελβάϊς	151	Μιστεγκέτ	502
161	Ρομαντ. Νύξ	102	Ζυγολέτ	131
162	Κασταγὴ	88	Κικὴ	163
163	Μελάνς	58	Ρβολιστοκούλα	564
164	Ἀν.Ἀμυγδαλιὰ	117	Ξενητεμμένη	102
165	Σασα	78	Ἀφρὸς	132
166	Μυρσίνη	93	Κόρη Κυμάτων	685
167	Μ.Μπουνετάκι	204	Χορ. Ἀθγούλα	89
168	Ἀλεξάνδρα	71	Κυκλ. Κρίνος	82
169	Μυρσμένο Γιοῦλι	89	Ἰάνθη	190
170	Ροδάκινον	58	Γλυκοματοῦσα	75
	Σία Ντόυλαντ	26	Ναυσικὰ	41
171	Ἐλκ. Τσιγγάνα	40	Χαριὲτ	27
	Μπουμπουκι	32	Μενελῆς	84

Ὁ κατάλογος αὐτὸς θὰ δημοσιεύεται στερεοτύπως, προστιθεμένων καθ' ἑβδομάδα τῶν δημοσιε ομένων εἰς κάθε φύλλον φωτογραφιῶν καὶ τῶν ψήφων ποὺ λαμβάνει ἑκάστη.

Δέον νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν αἱ διαγωνιζόμεναι ὅτι διὰ νὰ μετάσχουν τῆς τελικῆς ψηφοφορίας δι' ἧς θ' ἀποφασισθῇ εἰς ποίαν θὰ δοθῇ ἡ συλλεγομένη προῖκα, πρέπει νὰ ἔχουν λάβει ἕως τὸν τοῦλάχιστον 500 ψ ή φ ο υ ς, ἀριθμὸς ὅστις ὡρίσθη ὡς βάσις. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα δύο ἐκ τῶν ὑποψηφίων ὑπερέβησαν τὴν βάσιν.

Brunette *(ἐξ Ἡρακλείου)*

Χρυσάνθεμον (ἐκ Θεσσαλονίκης)

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

—Τσίγγανε, γιατὶ πᾶς χάψη;
—Σενιόρ, δίχως ἀφορμή,
ἔχω κλέψει ἕνα σκοινί...
(ἔλεος, σενιὸρ Ἀλκάδη!)
ἔχω κλέψει ἕνα σκοινὶ
μὲ μουλάρια ὀχτὼ στὴν ἄκρη.

Ἕνας στουδασσὴς γλεντζὲς
τὸ φεγγάρι ἰχνογραφοῦσε'
μ' ἀπ' τὴν πεῖνα ποὺ τραβοῦσε
(Θὲ μου! δόξι σοι ὁ Θεός!)
μ' ὀπ' τὴν κεῖνα ποὺ τραβοῦσε,
σκάρωσ' ἕνα πιάτο ἐλιές,

Ἂν πᾶς στὴν Κιταλεγιούτ
ρώτησε γιὰ τὴ Δολόρες,
ποὺ εἶνε κόρη μεσ' στὴς κόρες
(τῆς καρδιᾶς μου κορασιὰ)
ποὺ εἶνε κόρη μὲσ' στὴς κόρες
κι' ἀγαπῶ τὰ ψυχικά.

Ἕνα γέρω κι' ἕνα νιὸ
καὶ τοὺς δυὸ πιστὰ λατρεύω.
γιὰ τὴ μούρη του τὸ νιὸ
(εἶν' ἡ ἀλήθεια ἡ καθαρὴ)
γιὰ τὴ μούρη του τὸ νιὸ
καὶ γιὰ τα λεφτὰ τὸ γέρο.

Τί ψεγάδι εἶδες σὲ μένα;
Πίνει μοναχὰ κασνό,
κάνα τὸ τριάντα—ἕνα
(εἶν' ἡ ἀλήθεια ἡ καθαρὴ)
παίζω τὸ τριάντα—ἕνα
καὶ γιὰ μεθυστὴς περνῶ.

Σὰ μὲ ρώτησε ὁ κριτὴς
«Πῶς τὰ βγάζεις πέρα, πές μου;»
τοῦ εἶπα: «Νά, μὲ τὶς κλεψιές μου.»
(εἶν' ἡ ἀλήθεια ἡ καθαρὴ),
τοῦ εἶπα: «Νά, μὲ τὶς κλεψιές μου,
ὅπως κάνετε καὶ σεῖς»

Ὅμορφο λευκὸ κρινάκι,
πάρε μιὰ γαρουφαλιά,
ἕνα χάδι, ἕνα φιλάκι,
(τῆς καρδιᾶς μου κορασιὰ)
ἕνα χάδι, ἕνα φιλάκι,
νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς πιά.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ σὲ δέρνει
τῆς ἀτιμίας τὸ κῦμα! —Ἡ κοινωνία
οὔτε καὶ τ' ὄνομά σου δὲν προφέρνει,
τῆς ἠδονῆς δουλεύτρα. Παναθλία.

Κι' ὅμως ποιὸς ξέρει μέσα ἡ τοικυμία
τῆς ἀρετῆς τὸν ἥλιο κι' ἂν δὲ φέ νει!
Ποιὸς ξέρει κι' ἂν τοῦ κόσμου ἡ ἀτιμία,
φτωχέ μου ἀνθέ, καὶ σένα δὲ σὲ γέρνει!

Ποιὸς ξέρει κι' ἂν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου
μιὰ ἀγάπη δὲ σὲ καίει σ ν τὴ φωτιά.
Ποιὸς ξέρει μὲς στὴν ξέρα τῆς ἀβύσσου,
σὰ βρύση, κι' ἂν ἡ θλίψη σου ἡ πλατειά,

τῆς μετανοίας τὸ δάκριο δὲ σταγγίζει,
τῆς ἁμαρτίας ποὺ λυθνει—Ποὺ ἐξαγνίζει...

Α. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΟΝΟΜΑΤΟΛΗΨΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Χρυσάνθεμον: Τώρα ποὺ ἤλθεν ἡ σειρὰ τῆς δημοσιεύεται. — Σ. Δρίβαν: Θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ μεταποσεχές.—Ἀ.Σταματάκη: Αἱ ψῆφοι σας θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν εἰς τὸ προσεχέ .—Κόρην τῶν Κυμάτων: Πλὴν τῶν ἀνωτέρω σημειουμένων, οὐδὲν ἄλλο ἐλήφθη. — Χ. Μασούραν: Δημοσιεύω ὅσες λαμβάνω, ἀπ' ὅπου τὰς λαμβάνω καὶ κατὰ τὴν σειραν ποὺ τὰς λαμβάνω. Ἀφοῦ δὲν ἔστειλε καμμία ἐκ Λαρίσσης, τί νὰ δημοσιεύσω; Καλὰ αὐτὰ ποὺ γράφετε, ἀλλ' ἀνεφάρμοστα,

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔτσι, ἐξακολούθησε τὴν ἥσυχη ζωή του. Μὰ φαίνεται πὼς αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέσῃ αἰώνια. Κι' ὅταν ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴ πέρασε στὴ νεανικὴ ἡλικία, ὁ Νίκος ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται πιὸ σαρκικά. Δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσαν πιὰ λίγα φιλιὰ καὶ λίγα χ᾽ δια στὸ σκοτάδι τοῦ νυκτερινοῦ μπαλκόνου ἢ τοῦ περβολιοῦ ἢ τοῦ διαδρόμου. Ἤθελε περισσότερα, ἀγγίγεια στιγμές-στιγμές. Κι' ἐπειδὴ ἤταν πάντα τίμιος νέος καὶ φοβόταν καμμιὰ παρεκτροπή, ἀπόφευγε καὶ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ ρανεβουδάκια. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ξεθυμάνῃ ἀλλοιώτικα. Ἐπιτέλους ἄντρας ἤταν, ἀνεξάρτητος καὶ τώρα ποὺ τὸν προβίβασαν, ἐκέρδιζε ἀρκετά. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ξαναψάγεται πὼς ὑπάρχουν στὸν κόσμο καὶ κυταφύγια, σπίτια σὰν ἐκεῖνο τῆς Βάθης, ὅπου τὸν εἶχε πάει ὁ φίλος του. Καὶ μὲ τους καινούργιους του φίλους, ἐκεῖ στὸ Ὑπουργεῖο, τοῦ ἄρεσε τώρα νὰ μιλῇ, ἢ καλύτερα νὰκούῃ, γιὰ «γυναῖκες».

Ἔνας, ἀπ' αὐτοὺς ἤταν κι' ὁ ὡραῖος Μιχαλάκης. Ἐργαζότ ν στὸ ἴδιο Ὑπουργεῖο, στὸ ἴδιο τμῆμα, στὸ ἴδιο γραφεῖο. Μόνο ποὺ ἤταν κατώτερος, γιατ' εἶχε διορισθῇ πολὺ ἀργότερα ἀπὸ τὸ Νίκο. Οὔτ' ἕνα χρόνο δὲν εἶχε στὴν ὑπηρεσία. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Νίκος τὸν εἶχε συμπαθήσει πολύ. Τὸν εἶχε «γιὰ καλὸ παιδί». Καὶ θὰ τὸν προσκαλοῦσε μάλιστα καὶ στὸ σπίτι του, ἂν δὲν φοβόταν, γιὰ τὴν ἀδελφή του, τὴ μεγάλη ὀμορφιά του. Γι' αὐτὸ καὶ μιὰ-δυὸ φορές, ποὺ ἤταν μὲ τὴ Μαρίκα καὶ τὸν ἀπάντησε στὸ δρόμο, ἔκαμε πὼς δὲν τὸν εἶδε κι' ἄλλαξε κεζοδρόμιο, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκαζόταν νὰ τῆς τὸν συστήσῃ. Εἶχε ἄλλες ἰδέες ὁ Νίκος... Ὅσο γιὰ τὸν Μιχαλάκη, αὐτὸς ποτὲ δὲν εἶδε τὴ Μαρίκα μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της. Γιατὶ καὶ τὶς δυὸ φορὲς ποὺ ἀκαντήθηκαν, ὁ Νίκος τὸν ἀπόφυγε ἀπὸ πολὺ μακρυά. Σύμπτωσις τέλος πάντων. Ἀλλὰ ὅταν προκειται νὰ συμβῇ κάτι φοβερό, εἶναι πραπηγμένο πὼς πολλὲς τέτοιες συμπτώσεις προηγοῦνται. Θάλεγες πὼς τὸ προετοιμάζει ἡ Μοῖρα. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ὁ Μιχαλάκης δὲν ἤξερε οὔτε ποιὰ ἤταν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νίκου, οὔτε κιλὰ-κιλὰ ἂν εἶχε ἀδελφή. Καὶ ὅμως ἤταν τόσο εὔκολο, τόσο φυσικό, νὰ τὸ ξέρῃ!

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, κουβέντιαζαν οἱ δυό τους στὸ γραφεῖο. Ὁ προϊστάμενος τὸ εἶχε σκάσει, γιατ' ἤταν θαυμάσιος καιρὸς γιὰ περίπατο. Κι' ὁ Μιχαλάκης φ ινόταν τόσο χαρούμενος, ὥστε ὁ Νίκος τὸν ρώτησε ἂν τοῦ ἔκεσε τὸ Λαχεῖο.

—Ὄχι, τοῦ ἀποκρίθηκε. τὸ Λαχεῖο ὄχι ἀκόμα... Ἀνακάλυψα ὅμως ἕνα σπιτάκι, μὰ ἕνα σπιτάκι...

—Τέοιο; ἔκαμε ὁ Νίκος.

—Ναί, μὰ τρέλλα! τρέλλα!...

Καὶ τοῦ ἔκαμε τὴν περιγραφὴ τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας Μέλπως. Ὅμορφο σπίτι. συμπαθητικό, ἐπιπλομένο σὰν παλάτι, καὶ ἡσυχο, τόσο πολὺ ἥσυχο, ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ ἡ πατρόνα λίγο θόρυβο στὴν κάμαρα τῶν. . ὀργίων. (Φιντάσου, φίλε μου!) Καὶ κορίτσια μέσα πρώτης τάξεως. Ἡ κόρη τῆς κυρίας Μέλπως πρώτα-πρώτα, μικρὴ καὶ χαριτωμένη,— ἂν κι' αὐτὴ δὲν τὴν εἶδε παρὰ μόλις μιὰ στιγμή· μιὰ ἄλλη, τετράξανθη, ποὺ τὴν ἀπάντησε φεύγοντας στὸ διάδρομο καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴν τὴ φιλήσῃ, ἂν κι' ἔμοιαζε μὲ καμαρέρα, καὶ τέλος ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες, αὐτὴ ποὺ πῆρε. ἡ Μ α ρ ί κ α, κι' ἔκαμε μαζὶ της τὰ θορυβώδη ὄργια...

Κι' ἐδῶ τοῦ ἔκαμε τὴν περιγραφὴ τῆς Μαρίκας καὶ τῶν ὀργίων μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες: "Ἕνα προσωπάκι γλυκύτατο, ἕνα σωματακι ἀγαλματένιο, μιὰ «ἀνατομία» πρώτης τάξεως —κόρη γιατροῦ, φαντάσου, φίλε μου!—καὶ τὸ πιὸ θερμό, τὸ πιὸ λάγνο κορίτσι ἀπ' ὅσα εἶδε στὴ ζωή του. Κι' ὁ Μιχαλάκης, ἂν καὶ τόσο νέος, εἶχε ἰδῆ στὴ ζωή του πολλά. Γιατ' ἤταν ὄμορφος καὶ τὸν κυνηγοῦσαν, γιατὶ τὸν ξύπνησε ἀπὸ ἄνωρις αὐτὸ τὸ κυνήγι καὶ γιατ' εἶχε ἀοχίσει ἀπὸ δεκατεσσάρων χρονῶν παιδί. Τόσο πολύ, ὥστε σήμερα, στὰ εἴκοσί του χρόνια, ἤταν σχεδὸν μ π λ ἀ ζέ. Μὰ ὅτι κι' ἂν ἤταν, ἡ ὀμορφιὰ τῆς Μαρίκας δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀφήνῃ ἀσυγκίνητο Μαζὶ της ξανάγεινε...νέος. Ἄ, τὶ ὠμορφιά, φίλε μου!...

Καὶ δός του περιγραφές, καὶ δός του λεπτομέρειες. Ἀπόκρυφες, σκανδαλιάρικες, ποὺ ἔκαναν τὸν κακόμοιρο τὸ Νίκο νἀνατριχιάζῃ ἀπὸ τὸν κόδο...

Ποῦ νὰ φανταστῇ, πὼς αὐτὴ ἡ Μαρίκα, ἡ ξεπεσμένη κόρη τοῦ γιατροῦ, δὲν ἤταν παρὰ ἡ Μιμίκα ἡ ἀδελφή του! Ἀδύνατο πράγμα! Ὄχι, τὴ λεπτομερέστερη περιγραφὴ νὰ τοῦ ἔκανε ὁ Μιχαλάκης, μὰ καὶ φωτογραφία νὰ τοῦ ἔδειχνε, ὁ Νίκος δὲν θἄλεγε ποτε πὼς ἤταν ἡ Μιμίκα Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ ἔβρισκε μιὰ «περίεργη» ὁμοιοτητα, ἂν κι' αὐτὸ εἶναι ζήτημα. Ἐγὼ λοιπὸν λέω πὼς καὶ τὴ φωτογραφία τὴς νὰ τοῦδειχνε, ὁ Νίκος δὲν θὰ καταλαβαίνε πὼς ἤταν ἡ ἀδελφή του. Ἡ Μιμίκα κοκκότα στὴς Μέλπως! "Ὄχι δά!... Κι' ἂν σᾶς φαίνεται ἀκόμα παράξενο πῶς, ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τοῦ Μιχαλάκη, ὁ δυστυχισμένος ἀδελφὸς δὲ ὑποπτεύθηκε τίποτα, ἐλάτε μιὰ στιγμὴ στὴ θέσι του καὶ θὰ ἰδῆτε: Ἄσεῖς θὰ ὑποπτευόσαστε ποτὲ τὴν ἀδελφή σας, ἂν σᾶς ἔλεγε ἄξαφνα ἕνας φίλος σας πὼς ἀπάντησε σ' ἕνα παλιόσκυτο ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία της, στὸ μπόϊ της, μὲ τὰ μάτια της, μὲ τὰ μαλλ ά της, μὲ τὴν ἔλκη της, μὲ τὸ χρῶμα της;

Στὸ τέλος ὁ Νίκος δὲν ἐβράσταξε.

Δὲν θὰ μποροῦσα, εἶπε στὸ φίλο του, νὰ γνωρίσω κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ θαυμάσιο κορίτσι;

Γιατὶ ὄχι; τ ὸ ἀποκρίθηκε ὁ καλόβολος Μιχαλάκης. Κι' ἐμένα ἕνας φίλος μου μὲ σύστησε. .

— Ποῖος;

Ἕνας μεγάλος δὲν τὸν ἐέρεις... Ὅπως λοιπὸν μ' ἐσύστησε κ ἐγώ, ἐγὼ θὰ συτήσω ἐσένα. Αὐή ἡ κυρία Μέλπω φαίνεται τοσο καλή. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ μὲ ἱκανοποίηση γιὰ κεῖνο τὸ ἐκεισοῦο... Ἔλα ὅποτε θέλῃς, νὰ πᾶμε μαζί. Ἐγὼ λογαριάζω νὰ ξαναπάω αὐτὲ. τὶς ἡμέρες, γιὰ τὴ Μαρίκα. Στὸ λέω ὅμως, ἂν ἔρθῃς καὶ σύ, δὲν θὰ πάρῃς τὴ Μαρίκα. Αὐτὴ τὴ θέλω ἐγώ. Πῆρε τὴν κόρη τῆς ἡ τὴν ἄλλη, ἐκείνη τὴν ξανθή. Εἶνε πολὺ ὄμορφες κἰ' αὐτές...

— Κιλά, ἔκαμε ὁ Νίκος· πᾶμε καὶ δὲν θὰ σοῦ πάρω τὸ κορίτσι σου. Κἀποια θὰ βρεθῇ καὶ γιὰ μένα.

***

Μ' αὐτὴ τὴ συμφωνία, οἱ δυὸ φίλοι συμφώνησαν καὶ τἀπόγευμα μιᾶς γιορτῆς, ποὺ δὲν εἶχαν Ὑπουργεῖο, ἀνταμώθηκαν 'ς ἕνα ζαχαροπλαστεῖο κι' ἐξκίνησαν γιὰ τῆς Μέλπως.

Ὅταν ἔφθασαν ἀπέξω, ὁ Νίκος ἐνόμισε πὼς ὁ φίλος του τὸν κοροϊδευε. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ἕνα τέτοιο παλατάκι ἤταν πιλιόσπιτο. Γιατὶ δὲν εἶχε πάει ἄλλη φορὰ σὲ «κατάσημα» τέτοιας περιωπῆς. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη του ἔκπληξι «ἴδε τὸν Μιχαλάκη νὰ γελᾷ γιὰ τὴ δυσπισία του καὶ θαρρετὰ νὰ κτυπᾷ τὸ κουδούνι. (Ἀκολουθεῖ)

ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Καὶ τὸ φῶς στὴν ἀγκαλιά σου
ἀπ' τὴ λάγνα ἀνατολή,
κι ὅλαὲ ρωτικὸ φιλὶ
σοῦνε γύρω σου χωριό μου.
Μπρος ἡ θάλασσα ἀπαλή,
καὶ σ' ἀνθόσπορτα τοῦ δρόμου
τὰ φτωχάτα σπιτικὰ
λὲς καὶ γνέφουν μυστικὰ
γιὰ τὴ βάρκα ποὺ ἀρμενίζει.

Τῆς νευρωπῆς δίνουν τὸ χρῶμα
στα κορίτσια σου τ' ἄγνα
τὰ πυρα τα δειλινά
καὶ κοντά σου ἂν ἔχω κλάψει
για τὴ νειά, τὴ μορφονειά,
κλάμα ἡ χαρὰ ἐχει τἀξει.
Κι' ἡ ζωὴ μου ἤκαν τρελλὴ
σὰν νεράϊδα ἀπατηλὴ
μέσ' στοῦ φεγγαριοῦ τὰ φέγγη.

Ἄχ! πῶς ἤθελα κοντά σου
μὲ τ. χρόνια νὰ γερνῶ
καὶ μαζύ σου νὰ σ ερνῶ
τὴν κουϋπαθῆ ζωή μου
πῶς πονῶ κοὶ πῶς θρηνῶ—
καὶ μαζύ μου ἡ διαλεχτή μου,
ἐγὼ γέρος κι' αὐτὴ γρηᾶ
νὰ ξανοίγουμε μακρυὰ
στοὺς ἀνθοὺς τῆς πρώτης νηότης...

Μάρτης 1922 *Β. Σάμιος*

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ε. Δ ρ α κ ό π ο υ λ ο ν. Ἐσιάλησαν. Εἴχαμε λάβει τὴν ἐπιταγὴν χωρὶς ἐπιστολὴν. Ἀ ν α σ τ. Δ η μ ο ύ λ η ν. Εἰς τὸ μέλλον θὰ στέλλεται ὅπως ἐγράψατε. Καθηστερωθέντα φύλλα ἐσταλήσαν. Ἀ π ο μ. κ α ρ ὸ ν Π ρ ί γ κ η π α, θὰ στοιχίσῃ ὁραχ. 8.Ν.Σταθῆν, Χ. Μήτσον: Μερσί.—Φοδκίρι Νὰ τὸ καθάρογράψε ε, διότι ἐτσι ποὺ εἶνε δὲν διαβάζετε, νὰ μετρήσετε τὰς λέξεις, νὰ λογαριάσετε πρὸς 50 λ. τὴν μιαν καὶ νὰ τὰ στειλετε ὅλα, ἂν θέλετε νὰ δημοσιευθῇ.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. Κ. Δημητρουλάκης, Ἀνδ. Χαλκιδόπουλος, Π. Μπάλλας, Δ. Μαρινάκης, Κ. Ἀγγελόπας, Π. Φουρνατζῆς, Δημητ. Ἀντανίου, Ἐμ. Τσαγκαράκης, Νικ. Ἀντωνάς, Δ Παυλαντζᾶς, Ι. Πανουργιᾶς, Κ. Τζουανάκης, Ι. Γιαννάκης, Ν. Κουράκος, Γ. Καζίκας, Χ. Βούβουνας, Ι. Χ.υσάφης, Νικ. Νούλας, Ἀναστ. Ἀναστασίου, Δ. Παπαγιανακόπουλος, Κ. Ἀποστόλακης, Ε. Ρόμπης, Κ. Χατζιωάνης, Κ. Τζινάφης, Ἀνδ. Πολιτόπουλος, Γ. Παπαγεωργίου, Κ. Τζιρβελάκης, Α. Βαρφολομαῖος, Ι. Βαρκάρης, Ἐδαγ. Χατζιδάκης.

Ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐγκρίνω: «Νάρθω;» (τὸ τετράστιχον) τοῦ κ. Χ. Κονδύλη, «Πάνω στὴ χλόη» τοῦ κ. Χ. Μαρκέτου καὶ «Ὄργιο» τοῦ κ. Φ Σκούρα.

Δὲν νομίζετε πῶς εἶνε παράκαιρος ὁ «Ἐπιτάφιος», δεσποινίς Φρύνη; Στεῖλτε ὅλλο σὲ χαρτὶ ἐξ ἴσου ἀρωματῶδες, ἀλλὰ πιὸ ἐπίκαιρο.

Κοινὰ καὶ ἀνούσια τὰ θέετα τοῦ κ. Ν. Χ. μολονότι δὲν λείπουν μερικὲς καλὲς φράσεις.

Καλὴ ἡ ἰδέα, τουφερὸ τὸ αἴσθημα τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Π. Δούκα, ἀλλὰ γεμᾶτο λάθη στὴν ἐκτέλεσι. Τὸ δημοσιεύω ἐδῶ:

Τὰ δύο φιρὰ

Ἀγκαλιαστὰ τῆς ρολωνιᾶς τὰ ἄνθη
φιλιοῦνται στὴ λιγόψυχη πνοή
καὶ τἄθνα σ' ἄλλο ψίχνει ἀγάλι
κρυστάλλινη δροσιὰ μὲ τὸ φιλί.

Σ' ἀνάσαμα τῆς ἄνοιξης γυρνοῦνε
ἀχόρταγα τὰ χείλη πειὸ σιμά,
στὸ βρύση τὴν ἀστείρευτη νὰ πιοῦνε
ποῦ τρέχει ἀπ' τὰ στήθια μυστικά.

Ὑπόρχει κάποια πρωτοτυπία στὰ ἔργα τοῦ κ. Κ. Κάρτη, ἀλλὰ εἶνε καὶ τὰ δύο ἄτεχνα, τὸ ποίημα περισσότερο ἀπ' τὸ πεζό.

Καλὸ ὀπωσδήποτε στὸ στεῖχο καὶ στὴ ρίμα τὸ ποίημα τοῦ κ. Γ. Κατωπόδη, δὲν λέει ὅμως τίποτε ὡς ἔννοια.

Μή. πρὸς θεοῦ! φιλοσοφίες ἐμμετρες, δὶς Ὀνειροπόλος Ὀρφανή Στεῖλτε τίποτε λυρικότερο, αἰσθηματικότερο. Στὸν Μητροσύνην διεβίβασα τοὺς χαιρετισμούς σας, ἀλλὰ δὲν εὑρῆκα τὸν ἡρωϊσμὸν νὰ μεταβιβάσω καὶ τοὺς ἀσπασμούς σας στὸν Ἀγαθάγγελον.

Τὸ θέμα σας δὲν ἦτο κατάλληλο γιὰ νὰ γίνῃ ποίημα, δεσποινίς Πίτσα Ρόγκ. Χρειάζονται θέματα πιο αἰσθηματικά, τῶν ὁποίων δὲν στερεῖται, ἄλλως τε. ἡ κλουσία γυναικεία φαντασία.

Παιδαριῶδες τὸ ποίημα τοῦ κ. Ἰ Κονόρτ.

Πέντε τακτ. ἀναγνώσεοι: "Ἡ «Νεολοχὲς» τελειωνει, παρακολουθῆστε τὸ καινούργιο ποὺ δημοσιεύεται μπόλικο

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

Στὴν ὀμορφιὰ τοῦ κάμπου τοῦ βαθύχρωμου
τι διάφανα κυλᾶνε τὰ νερά του
κι' ὡς ἀσημένιο φεῖδι ξετυλίγεται
μυριόστροφο τὸ μάγο πέρασμα σου.

Κι' εἶδα νὰ καθρεφτίζουνται στὸ ρέμμα σου'
τοῦ ἡλίου τοῦ ξανθοῦ χρυσὲς ἀχλίδες
καὶ καλαμιὲς νὰ γέρνουν, εἶδα, ἀπάνω σου
σὰ λάγνες κυπελλιὲς κυμαροφρύδες.

Μὰ καὶ μιὰ μέρα ἐκεῖ πάλι ἀνέβ ρυσα
κάποιου σκοποῦ μορφὴ βασανισμενη
ποὺ τὴν κρατεῖ στὴς ὄμορφες τῆς ὄχτες σου
ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδας σκλαβωμένη.

Δεάνδρος Μίχας

Οἱ μικρές μου

ἔρευνες

Ἀγαπημένες μου, χαριτωμένες καὶ ἐρωτόλητες ἀναγνώστριες; ξέρω ὅτι συχνὰ ὑποφέρετε «ἀ ἐρωτικες ὀλίψεις. Οἱ σκληροὶ ἄνδρες εἶνε τόσο ἄσκατοι! Θέλετε μερικὲς συνταγὲς κατὰ τῶν θλίψεων αὐτῶν; Θὰ σᾶς τὴς δώσω ἔστω καὶ ἂν δὲν θέλετε, διότι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω τίποτε πρακτικότερον νὰ γράψω.

Καὶ λοιπόν, γιὰ νὰ θεραπευθῆτε ἀπὸ ἕνα ἀτυχῆ ἔρωτα:

—Αὐτοκτονήσατε.

—Ἔργασθῆτε.

—Ἀφοσιωθῆτε στὴ θρησκεία.

—Παντρευθῆτε, ξαναπαντρευθῆτε ἢ διαζευχθῆτε, ἀναλογως τῆς «νυμφικαῆς» καταστάσεώς σας.

—Ἕνα μπουκάλι νεροῦ τῆς Λήθης ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ τὴν ἡμέρα.

—Τυξειδεύσατε μακρυὰ ἀ.π' τὰ μάτια. μακρυὰ ἀπ' τὴν καρδιά.

—Ἀντικατασταθῆτε τὸ ἀγαπώμενον ἀντικείμενον πάσσαλος πασσάλῳ ἔκκρουεται.

—Παρηγορήσατε τοὺς πάσχοντας ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν.

—Ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν χρόνον, τὸν παγκόσμιον ἰατρόν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

50 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

— Ἐρμιόνην Σωτηροπούλου. Ὑπόνοιαί σας τελείως ἀβάσιμοι. Ἀναμένω λεπτομερείας Λιμύλιος.

—Εὐχαριστῶ τὰς δεσποιν δας διὰ τὰς ἐνδιαφερούσας καὶ διφωτισιτικὰς ἀ«αντήσεις των ἃς ἐνικ«ν τῶν ἐοοτῶν δὲν ἔλαβ ἐγκαίρως. Συνοπτικὴ ἀπάντησις δὰ δημοσιευθῇ στὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Σφαίρας, εἶναι ἀργὰ διὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην.

Ἄγνωστον ἀτθίδι. νὰ γνωρισθῶμεν εὐχαρίστως ἀλλὰ χωρὶς ὄνομα καὶ διεύθυνσίν σας;

Μ ραγ ταν Πιτρας συμφωνοῦμεν σχεδὸν εἰς ὅλ., διὰ ταχυτέραν ἀνταλλαγὴν γράψτε. «Κ.» Ξενοδοχεῖον Μασσαλίας Ἀθῆναι. Ἰδιότροπος

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ νέους προτιμῶ πολεμιστάς. Μαρίκα Καρανικοπούλου Ρ. Ρ. Λίκατερίνη.

— Δ. Κ. ἐπιστολή σας ἐλήφθη εὔχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὸ καλὸν ἔργον σας. Ἀλ. Σατερλῆς,

— Φοιτητὴς ἐτῶν 19 ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας ἀδίας καὶ μαθητρίας Γράψατε «Μελαχροινὸν Φοιτητὴν» θυρίς 30 Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Ἐν Πύλῳ ἱδρύθη Συμμορία αὐτοκινήτων, προσέξατε δ ότι ἀνακαλ ὑκτει τὰ πάντα «Συμμορία αὐτοκινήτων», Πύλος.

— Νεαρὸς ἱπεὺς ζη εῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένα κορίτσια. Σκοπὸς ἱερός, γράψατε ἱππέα Σπυρ. Ἀδαμόπουλον Ρ. Ρ. Κέρκυρα.

— Ἀλλ᾽ λογραφῶ μόνον μὲ ἐλεύθερα κορίτσια κ ὶ χήρας, δὲν ἀποκλείονται καὶ οἱ ὑπανδροι. Σκοπὸς γνωριμίας Γράψατε «Νέον Μάγον, θυρίς 80 Γραφ ῖα «Σφαίρας».

— Δίδα Α. Τ. Δαμίαν. Στὸν κ. Λογιστὴν σερβίρισε παρακαλῶ τὴν ποιὸ ὡραία Λαμιώτικη χυλόπιτα. Au Amans.

— Μαυροφόρα μου. Τρίτην Πάσχα ἐνθυμεῖσαι.. Παναρωνα ... γιὰ σου «Νικολό» αἰχμάλωτός σας. Γράψτε «Νυνιτὴν Ρυξέρον» Δημητριόπουλον Αἴγιον.

— Δ σποινίς Μιθυμοπούλου. Ἡ σιωπή σας μὲ ἀνησυχεῖ, διότι δὲν μᾶς γράψετε ἐνῷ ἐπανειλειμένως σᾶς ἔγραψα. Νὰ ἤξευρες πόσον ὑποφέρω: «Υἱὸς τῆς Κρήτης».

— "Ἕλλην κύριος ἡλικίας 35 ἐτῶν τελείως μεμορφωμένος κατά τε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διάνοιαν καὶ ὑποστέλειος κατὰ τὴν σωματικὴν διάπλασιν ἐξαιμερικανισθεὶς, χωρὶς ν' ἀπωλέσῃ τὰ ἑλληνικά του ἰδανικά. ζη τεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετὰ δίδων ἢ κυριῶν ἡλικίας 25 37 ἐτῶν. καλῆς μορφώσεως, ὅτι τυχαίως γνωριματισμένες καὶ ἀμέμπτων οἰκογενειῶν. S S. B , 60 Bridge St. Shelton Sonn, U.S A.

— Ξένος σοβαοὸς κύριος ἐπιθυμεῖ νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ Δίδος ἢ κυρίας πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς του Ὑπόσχεται πᾶσαν μυστικότητα. Γράψατε Κον «Β. Β.» Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Ἀλληλογραφῶ μὲ κυρίας καὶ δίδας. «Σενητεμμένο Κρητικόπουλον» P. R. Πειρσιᾶ.

— Δέλαν Ἔρικτον (Κικὴν Δ . .) Ἐπιβάλλεται νὰ μοὶ γνωρίσητε λεπτομερῶς τὰ συμβάντα εἰς διοικοὴν τῆς ἀλληλογραφίας. Θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ. Μέτωπον «Γ. Ὄμορος»

—Κορίτσια τὸ Διαβολόκαιδο παραθερίζον εἰς Σμύρνην αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν. Γράψατε καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ «Διαβολόκαιδο» Poste Restante. Σμύρνη.

—Δέχομαι ἀλληλογραφίαν ἀνεπτυγμένων δίδων. Κωσταεινουπόλεως. Ραιδεστοῦ, Ἀθηνῶν, Ἡρακλείου. «Ἀκούσιον Περιηγητὴν»ρ.τ. Μέτσοβον Ἠπείρου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 λεπτὰ ἑκάστη λέξις.

—Νεαρὸς στρατιώτης ὑπηρετῶν εἰς τὸ Μέτωπον, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀπὸ 17—23ῶν ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Σύρου, Ναξοῦ, Βόλου, Κηφισσιᾶς, Σμύρνης καὶ Κορδελιοῦ "Οποια γράψῃ πρώτη θὰ λάβῃ τὴν φοτογραφίαν του. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε Στρατιώτην «Βιντζιλιάν Γεώργιον» 23ον πεζ. 1ον λόχ VII Μεραρχίας τ. τ. 904.

—Νεαρὰ Σωφεράκια, εὑρισκόμενα εἰς τὰ παγερὰ καὶ ἐρημα βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Λεβαδείας καὶ Πελοποννήσου, οὐχὶ μεγαλυτέρας τῶν 22 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε (Σωφεράκια) Δεκανέα «Κυριάκου Δημ.» κ ὶ «Μίχὸν Σεραστεῖμ». Ὑ πηρεσία αὐτοκινήτων, ΙΙΙ πυρ)χία, βσρ πυρ)κοῦ, τ. τ. 927.

—Νεαρὸς χωροφύλαξ αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. ἡλικίας 16—22 ἐτῶν Σκοπὸς ἱερός. Προτιμῶνται Καλαμῶν, Ἀνδριανουπόλεως, Σμύρνης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε χωροφύλα-α «Ζαφείριον Ἀστυτονομία, Β.΄ Σ Στρατοῦ, τ. τ. 906.

—Νεαρὸς ὑπαξιωματικὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν ἀποκλειστικῶς μὲ δίδας καὶ κυρίας μὲ σκοπὸν τὴν φιλίαν. Γράψανε «Μαραμένο Γαρύφαλλο» ΙΧ λόχος Στρατηγείου. τ. τ. 930

—Νεαρὸς ὑπαξιωματικὸς καταδικασθεὶς νὰ παύσῃ τὰς διασκεδάσεις τῶν Φιλήρων καὶ Κηφισσιᾶς καὶ νὰ περιορισθῇ μονον εἰς διασκεδάσεις χαρακωμάτων. πρὸ. διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς του αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας κατω τῶν 22 ἐτῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψετε λοχίαν «Κ. Δ. Σωτηρόπουλον» 11ον συν)μα 7ον λόχον, τ. τ. 929

—Τρεῖς ἀχώριστοι Φίλοι, λοχίαι, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 16—22 ἐτῶν Ἐκ Ν. Φαλήρου. Πειραιῶς. Ἀθηνῶν, Ἄργους, Γυθείου, Σμύρνης, Κυίρου καὶ Κων)πόλεως Σκοπὸς φιλία. Γράψατε λοχίας «Π. Θ., Β. Β., Ε. Π..» 3ου λόχου 35ου συνταγμ. τ. τ. 929.

—Ἡ Ἑταιρεία Σ«ελήμδων!! ἀλληλογραφεῖ πονταχόθεν με ἀρσενικούς, θηλυκοὺς καὶ οὐδετέρους μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ φαντερικόσμου 2ος σκοὸς νὰ γίνεται κοινβένται. «Ἑταιρεία Σελέμηδων» 3ον λόχον 35ου συνταγμ. τ. τ. 929.

—Δες Πατρῶν, Πύργου, Ἀθηνῶν, Σμύρνης καὶ Κων)πόλεως ἀλτ! Δύο ἥροι ἀπ' τὰ βάσανα καὶ ὄχι ἀπ' τὰ χρόνια, ἡ τύχη τοὺς ἐδίκασε νὰ βρίσκονται εἰς τὰ χτίνια. Μακρυὰ ἀπὸ πᾶν ἀνθρώπινο. μακρυὰ ἀπ' τὴ κοινωνία, ζητοῦν ἀπ' τὰ χρόκια σας νὰ βροῦν παρηγορία Ἐμαρὸς λοιπὸν κορίτσια μου. γράψατε γραμματάκια. γιὰ νὰ παρηγορήσετε αὐτὰ τὰ γερον τάκια. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε λοχίαν «Βάρδαν Ἀνδρέαν» καὶ «Τρομάραν Γεώργιον» 12 συν)μα 6ος λόχος τ. τ. 915

—Δύο νεαροὶ ὑποδεκανεῖς συνταξιοῦχοι, ταφευρισκόμενοι πρὸ τριετίας εἰς τὰς αἱματοβαφεῖς κοιλάδας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἤδη παραμένοντες εἰς τὸν πε ἰφημον λόφον Κατροῦλη πρὸς π ρηγορὶὰν τῆς μονοτόνου ζο ῆς των αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀπὸ 18—22 ἐτῶν Σκοπὸς ἱερὸς Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν. Καρταίνης. Σαλόνων, Τριπολεως, Κούρκων. Καλυβιων, Χωσά. Γράψατε ὑπ)νεῖς «Πετρόπουλον Κωνσ» » καὶ «Σκαφίδιν Βασίλ.» Ἰη πυρ)χία δβιδοβόλων 155 τ. τ 905

—Δίδες Κων)πόλεως, Σμύρνης, Μαγνησίας Ἀχμετζῆ Ἰδοὺ κατάλληλος εὐκαιρία ἵνα κάθε μια σας λάβῃ γνώσιν τῶν ἐκστρατείας Ἀγκύρας πεπραγμένων Γράψατε «Γ. Πορείαν» ἐπιτελεῖον Β. Σ. Σ., τ. τ. 906.

—Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ σοβαρὰς κυρίας καὶ δίδας. Διεύθυνσις: Λοχίαν «Μόδην Παῦλον» ΙΙ πολχία, 12ου συντάγματος τ.τ.915.

— Δίδες Σμύρνης. Ἀθηνῶν, Μαγνησίας κλπ. ὅποια ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ διασκεδάσῃ μερικὲς ὥρες τῆς μονήρους ζωῆς μας, ἂς γράψῃ μερικὲς λέξεις σὲ δυὸ πονεμένα παιδια μετόπου. Σκοπὸς ἱερός. «Φιλελεύθερος Μ κρσσιάτης» καὶ «Ἀπριλιάτικο ρόδο» Β.΄

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΛΕΙΨΑΝΔΡΙΑ

Περδίκω μ' π'λί μ' Τάμαθες, οὐρὴ μαύρ', τὰ μαντᾶτα; Σὰ δὲν τἄμαθις, βάστα νὰ στὰ εἰποῦ ἰγώ, γιὰ νὰ παργοὐρθῆς γιὰ ψχοῦλα κὶ νὰ μὴν κ·ιαῖς ἀλύπτι πῶς ὅτ' τάχα μοναχὰ ἰοὺ στάθκις ἄτχη στοὺ γάμου σ' κὶ κιντνεύβς νὰ μείνς στοὺ ράφ'.

Εἶνι κι' ἄλλιες σὰν κι' ἐλόου σ' οὖλουν τ·ὺν κόσμου μιλλιούνια ἀπ'ξέχ' γέν' γαρίδα τοὺ μάτι τς γιὰ γαμπρὸ οἱ κακότχες κὶ γαμπρὸ δὲ βρίσκνε, γιατὶ μαθές, καταπῶς διάβαζα προυψὲ σ' ἕνα τζουρνάλι, εἶνι μιγάλ' λειψαντρία ἀποὺ γαμπροὺς σ' οὖλ' τὴν Οὐγρώπ' κὶ στν 'Αμερικὴ κὶ στν 'Αουστράλια κὶ στ' διαόλ' τ' μάννα ἀκόμα. Λειψαντρία ὄϊ μαθὲς σὰν αὐτίν' ἀποὖεινε στ' Δεξαμενὴ ἀπ' δὲν ἔχ' μπόλκου νερὸ νὰ πουτιστοῦν οἱ 'Ανθηναῖοι κὶ νὰ φκιάσνε τοὺ γαλατάκι τς οἱ κατσκάδες, μόνε π' δὲν ὑπάρχνε ἀρκιτοὶ ἄντροι γιὰ νὰ πουτίζνε τς γναῖκες. Γγέγκε ;

'Αφοὺ σ' λιέει πῶς γίνικ μίνια στατιστκὴ κὶ λουγάριασαν ὅτ' στν Οὐγρούπ' μαναχὰ εἶνι ἀνάμσου ἰκατουμύργιου γναῖκες πλειότερ' ἀπ' τς ἀ τρ'. Βάλιε μὶ νοῦ σ' τοὺ λπὸν τὶ θρήνους κὶ οὐδαρμὸς γένεται κεῖ σὰ πέρα γιὰ γαμπρό. Κι' ἂν θὲς νὰ λουγαριάῃς κὶ τν 'Αμερκή, τ' Βραζιλία, τν Κινεζία κὶ τ' ἀπουδέλπα, χιρέτα μ' τοὺν πλάτανου κὶ Νικολὸ καρτέρει! Πᾶσα ἕνας ἄντρας τ' πέφτ' στοὺ μερτκὸ γναῖκες τρεῖς. μὶ τοὺ σμπάθειον.

Τοὺ λπὸν ἀφοὺ ἰσεῖς περσσεύετι κὶ μεῖς οἱ σερνκοὶ εἶμαστι λειψοί, κῶς διάτανου βούλεστε νὰ βρῆτε οὖλες γαμπρό, οὐρὲ παληουτσαπερδῶνες τ' ὀ.αόλ'; Νὰ κουπούμε μαθὲς στ' μέσ' σὺν κατουστάρκα γιὰ νὰ κουτουμθῆτι ἰσεῖς μαθές; Ὅρσε πέντε νᾶχτε δέκα! Στοὺ μπάτου τς γραφῆς ἰσεῖς τὶ φταῖτε αὐτίνα κι' ὄχ' ἐμεῖς. 'Απ' τ' μίνια μεργιὰ πᾶμι μεῖς κὶ σκουτο·νόμαστι σ μποῦφ'στς πουλιέμι ὄντας ἡ ἀφιντιά σς κάθιστι στοὺ σπτικι σας κὶ γνέθετε μὶ τῶνα πόδ' ἀπάνου στ' ἄλλου, ἀπ' τ'ν ἄλλ' μεργιὰ γιννουβουλᾶτι ξσὰν κνέλες οὖλου τσοῦπρες, βάλε ποὖειστε κι' ἰφτάψχα γατσούλια, ἰμῶ ἰμεῖς οἱ φουκαράδις μὲ τν πρώτ' ἀρρώστεια π' θὰ μᾶς ρίξ' στοὺ στρῶμα πᾶμε καλυί μας, τ' ἤθελες νὰ γέν'; Χάλασι τοὺ σουζύγιου κὶ πᾶτε κὶ σεῖς χαμένες σὰν τ' χαραμαντᾶ τὰ γιλάδια.

—Ἄυ τότιψς,μῶλιε μίνι ἀῖδεσπνὶς ἰψές, πῶς θὰν ἔρθ' οἱ λουγαριασμὸ αὐτίνου τοὺ μαραφέτ'; Ἔτσ' γιὰ μαθὲς θὰ μαραγκιόζμε σὰν νὰ ξνόμλα κὶ θὰ λυώνουμε σὰν τα κιράκια οἱ ἅμοιρες δίχους νὰ βρέσκουμε τοὺν ἄνθρουπό μας!

—Ἔτσ' κὶ χερότερα, τς εἶπα κὶ ἐγώ, σὰ δὲν ἀλλάξτε μυαλά

— Σὰν τί μυαλὰ ν' ἀλλάξμε;

— Γιά, ἀντὶς νὰ μαλλιουτραβιέστε μὶ τοὺ σουφρατζετσμὸ κὶ νὰ χαλιέβιτι ψήμφου κὶ ἰσουπου ιτείγια κὶ μορούλια μὶ τοὺ ξ·ὸ', νὰ σκουθῆτι οὖλιες στοὺ πουδάρ' κὶ νὰ πῆτε στοὺ κουβέρνου νὰ βά'νόμου γιὰ νὰ μπουρεῖ οὐ πᾶσα ἄντρας νὶ παίρν'ουὸ γναῖκες. Κι' ὄϊ μαναχὰ δύγιου, πέρ' κὶ τρεῖς, κὶ τέσσρις. κι' ὅσες βασσᾶν τὰ κότσι τ'. Γιατὶ μαθὲς οἱ μπουνταλάδες οἱ Τοῦρκ' ν' ἀνοίγνε χαρέμια κὶ μεῖς νὰ μὴ μᾶς τοὺ ἰπιτρέπνε. Π·ὸ καλοὶ ἢ πιὸ τσελικουμέν' ἀποὺ τ' ἰμᾶς εἶν' αὐτίν';Δὲν τοὺ ποτέβου.

—Ἄυ ἰσεῖς παραπουνιέστε πῶς δὲ μπουρεῖτε νὰ θρέψιτι τ' μίνια γναῖκα, κὶ θὰ μπουρέστε νὰ θ·ρέψιτι τρεῖς κὶ τέσσρις; μ' λιέει τοὺ τσπί.

— Ποιὸς σοὖειπε πῶς θὰν τς ταῖζμε μεῖς; Δὲ φτάν' π' θὰ σᾶς φουρτουνόμαστε στ' ράχη μας, μόνε θέλτε κὶ νὰ σᾶς θρέφμε κιόλας, τρουμάρα νὰ σᾶς ἔρθ'!

— Ἄ τότε τί θὰ τρῶμε;

—Ἔτσ' κι' ἔτσ' ὅσες μέννε ἀνύπαντρες, θέλνε κὶ δὲ θέλνε δλιεύβνε γιὰ νὰ βγάλνε τοὺ ψουμί τς. Τοὺ λπὸν, ὄντες θὰ πάρου ἰγὼ τρεῖς γναῖκες. δὲ θὰν τς ἀφήνου νὰ στρουγγυλουκάθουντι στοὺν οὐντὰ κὶ νὰ ξεπατώνμε ἰγὼ γιὰ νὰν τς παείνου φοῖ νὰ πρυνιάζνε. Τ' μίνια μαναχὰ ἀπ' τς τρεῖς θὰν τν ἀφήνου στοὺ σπίτ' γιὰ νὰ τράῃ τοὺ νκουκυργιό. Τς ἄλλες θὰν τς βάλου νὰ δλιεύβνι, θὰ δλιεύου κὶ γώ κι' ἔτσι θὰν τὰ φέρνμε βόλτα ὄχι κὶ καλλίτερα. Σὰν τς κόττες μὶ τοὺν κόκουτου στοὺ κουτέτσ' μαθές. Δὲν εἶνι μιγαλουμφὲς τοὺ σκέδιό μ'; Εἶνι κὶ παράξεινι νὰ λιές, γιατὶ ἰτοὺτου τοὺ ξερό μ' κατιβάζ' ἀποὺ κανιὰ βουλὰ κὶ καλὲς ἰδέγις Ποὖεινι μοναχὰ νὰ μὲ κάννε γιὰ νὰ βδουμάδα γενικόνε ντερβέναγα στοὺ ρουμέϊκου νὰ ἰδῆς γιὰ πότε τὰ φκιάνου οὖλα μέλι-γάλα!

'Απ' τῶνα φτὶ δμως τ' ἄκγε κι' ἀπ' τ' ἄλλου τάβγανε, γιατὶ ἀντὶς νὰ μ' πῇ ἰφχαριστῶ π' τς ἄνοιγα τὰ μάτια γιὰ τοὺ σφέρου τς κι' αὐτνῆς κι' οὐλνοῦ τ' ποδόγερου, ἀνοίγ' τοὺ στόμα τς ἡ κουκουρόμυαλ' κὶ τί μ' λιέει, οὐρὲς παιδιά, ἂν εἶστι χστιανοί!

—Ὄϊ, μ' λιέει. ἂν πρόκεται νὰ παντριφτοῦ κὶ νὰ δλιεύου, ἄς μ' λείψ' κάλλιου τέτοια παντρειά.

Οὐρίστι, φίλιε μ'... Τί τς πλερώνς ἕπτα, τι τσόχα ἢ τὰ ραφτικά! Οὐρέ, καλὰ νὰν τὰ πάθιτι, οὐρὲ παληουσουσουράδες τ' διαόλ, δὲν εἶνι γιὰ νὰ σᾶς λπᾶτε κατένας.

Ταῦτα κὶ μένου γειά σ' κὶ ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἄχ ἀπτὴ ἡ ἄνοιχσις,
προσφιλές μοι τεκνία,
ἡλίκρυς μοὶ διεγείρει
πόθους ἐν τῇ καλδίᾳ.
πράττοσά με ἄνω κάτω
καὶ μοὶ ἠνάπτει
ἐν τῷ αἱμάτῳ
σεβδᾶν καὶ μαράζια.
ὡσεὶ γυνῆ
μὲ πολλαπλᾶ νάζια,
τὸ ὁποῖον
ἔποχη τῶν φιλακίων.
Ὀργασμὸς γὰρ
βαλβατοειδὲς
καὶ φουσχοδενδρίαι
ἐρωτοειδές,
ἀλλὰ φεῦ! τᾶπτα πάντα διὰ τοὺς νέους
καὶ ἂν ἐρωτῆς περὶ ἡμᾶς τοὺς γηραλέους;
θέσον ἡμῖν ὀρίγανην, κοινῶς ὀριγκάν!
Ἐν τῷ τζακίῳ μας ὁ χρόνος ἔσβεσε τὴν πυράν,
τὸ ὁποῖον
οὐχ βαστούντων πλέον τῶν ἐμαπτῶν κωτσίων..
Οὐκ ἧττον ἐμβλέπων τος γυνὰς ἐν τῇ ὁδῷ
κάπως μοὶ ἕλχεται ἐνδός μου ὥσπερ γλυκασμός,
ἅπασαι μοὶ φαίνονδαι ὡραῖαι, αἱ κανόλεις,
καὶ τὰς ἠγαπῶ ἐξ ὅλης κὶ προώλης,
τὸ ὁποῖον
δίκην λεκουμίων.
Ἐν δούτοις ἐὰν μοὶ λάχῃ κανὲν κοπελλούδιον,
στρομβουλὸν, κομματῶδες καὶ τρυφερούδιον,
καὶ μοὶ κατασχεύάσῃ περὶ τὰ ἐξημερώματα
ὀλίγα τινὰ καμώματα,
ἴσως ἐπισυμβῇ ἀνάσθησίς τις ἐκ νεκρῶν.
Κακὰ ὅμως τὰ ψέφματα ὀνείρων ἀπατηλῶν
τὸ ὁποῖον
ἀνάθημά το τὸ γηρατεῖον!

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ἦταν ἡ νύχτα μαγικὴ καὶ τὸ φεγγάρι
θλιμμένο εἶχε τώρα βασιλέψει
ἕνα χταπόδι κι' ἕνα καλαμάρι
γιαχνὶ πατάτες εἶχαν μαγερέψει.
Μὰ 'κείνη σσυγκίνητη μὲ πόνο
κυττοῦσε τὴ βαρκοῦλα ποὺ μονάχη
μάλλωνε στὸ βουνὸ μὲ τὸ βαρῶνο
κι' ἔκανε κόρτε μ' ἕνανε ἀπάχη.
Καὶ τοῦλεγε ἀμίλητη γλυκὰ
«Ἄχ τὴν καρδιά μου σὺ τὴν πῆρες,
ποῦ θαῦρω πειὰ ἡ δόλια λίρες;»
Καὶ ἀπαντοῦσε κεῖνος μυστικά.
γελῶντας ἀπ' τὸ πόνο καὶ τὴ λύπη
«Τί κρύο κάνει. Πᾶμε σπῆτι».

Τάκης Κατζαντώνης mobilissimus

Καὶ δ. τ. ἀ. *Βαρῶνος Δὲ-Μαρέι*

Σ. Σ. Ἐλησμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐνθουσιωδῶς ἀνόητον πεζόν, εἰλημμένον ἀπὸ τὴν ἀνθολογίαν τῶν Νέων Ποιητῶν, εἶνε σονέττο καὶ οἱ στῖχοι του κατὰ τὸ πλεῖ τον εἰκοσιπεντασύλλαβοι Διὰ τοὺς ὀλίγους στίχους ποὺ χωλαίνουν, δίκην ὑψιπέτου ἀετοῦ, προέβημεν ἤδη εἰς παρεγγελίαν δεκανικίων. ὥστε οἱ ἀναγνῶσται μας δύνανται νὰ κοιμῶνται ἥσυχοι. Τὰ αἴτια,ἀγνοοῦνται.

Ἀφηρημάδα.

—Κάτι κατσουφιασμένος, Τάκη;

—Ἔχασα χθὲς πολὰ στὰ χαρτιά,

—Ἀμ ἐγὰ ποὺ ἔχασα τὴν πεντάρα μου!

—Ποῦ στὸ μπακαρᾶ ἢ στὴν πισέτα;

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Εἶδες μυστήρια πράμματα, ρὲ Μινιὼ μασσόνα καὶ εὐαγωγη, τὸ ὁποῖον νὰν τὰ διαβάζῃς καὶ νὰ ξερνᾶς καρεκλοπόδαρα ἀπ' τὴ συγκούνηση, ὅπως τῶλεγε κι' ὁ ὑποκόμης Ἰσπανισί ..

Δυὸ δεσποινίδες λέει. ἐφταχτονήσανε στὸ Μαροῦσι σουμπιπιμεδὸν κοὶ θανασίμως. Ἡ μιὰ ζωὴ σ' ἐλόγου σου, ἡ ἄλλη χαροπολεύει ἀκόμα στὸ σοκομεῖο Πάει καλὸν, ἀπὸ τέτοιες ψιλοδουλειὲς εἴμαστε συνηθισμένοι, προπανδὸν τώρα τὴν ἄνοιξις μὲ τὴς λιγούρες της καὶ τοὺς (ωμαν·τοειδεῖς ἔρωτες.

Ὅμως, γιατὶ ἐφταχτονήσανε; Αὐτὸ τὸ γιατὶ εἶνε ποὺ μὲ κάνει νὰ σκοντάφτω καὶ μοῦ χαλάει τὸ κεφάλι, ρὲ ἀθυρόστομη. Ἐπειδὴ λέει, ἤτανε παληὲς φιλενάδες καὶ δὲν ἠθέλανε νὰ χωριστοῦνε ..

Ἄκου μυαλὰ γιὰ ἔκθεσι, ρὲ κόσμε οὐτιδανὲ καὶ θρασύδειλε! Φιλενάδες ἀχώριστες καὶ κάτι τρέχει στὰ γύφτικα! Σοῦχλες, μποῦχλες, σαχλαμποῦχλες καὶ κόμπανυ, μ' ἄλλα λόγια. Νὰ ἐφταχτονήσουνε κάτω ἀπὸ μιὰ τριαντάφυλλιὰ ὁ μπαλαμὸς μὲ τὴ γκόμενα περὶ διὰ λόγους ἐρωτικοὺς, μάλιστα, τὸ ἐνκρίνω. Νὰ σκοτωθῇ ἕνα ἀντρόγερο ποὺ θέλουνε νὰν τὸ χωρίσουνε, μάλιστα ..νὰ σκοτωθῇ ἑκατὸ βολὲς καὶ νὰ πάῃ μὲ τὸ ἔξπρὲς στὴν παράδεισος.

Νὰ χαραμίσουνε ὅμως τὰ νειάτα τους δυὸ κοπέλλες, γιὰ νὰ μὴ χωρ στοῦνε, αὐτὸ εἶνε ἀπ' τ'ἄγραφα καὶ δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφταχτονία διὰ λόγῳ φιλίας, ποὺ ξανακούστηκε! Ἔτσι νὰ μοῦ ξερριζώσουνε ὅμως τὴν καρδιὰ ἀπ' τὰ στήθεια καὶ νὰν τὴ σκάψουνε καὶ νὰν τὴς βάλουνε χόρδες καὶ νὰν τὴν σάξουνε μπα·λαμᾶ, ἂν ἴσως καὶ δὲν εἶνε κάποιο ἄλλο παραμῦθι στὴ μέση—νομίζω;

Τὶ περιμένανε δηλαδὴς; Πῶς θὰ μένανε μέχρι τελευταίας οὐρανίδας μαζί; Καὶ νὰ κάνουνε τί; Τὴς κουμπάρες νὰ παίζουνε ἢ τοὺς νειόγαμπρους νὰ παρασταίνουνε; Ρέ, δὲ μᾶς ἀπαρατᾶνε νάμου, λέω γώ, μὲ τὶ γοῦστα τους καὶ τὴς στραβωμάρες τους!

Ἄστα καὶ δὲ μπορῶ νὰ στὰ ξεφράζω, καλλίτερα, ρὲ ἀγιστόρητη. Λίγα σοῦ λέω καὶ πολλὰ νὰ καταλάβῃς μπῆκες στὰ ἐνδότερα τοῦ νοημάτου;

Ἔ ἀφ ῦ μπῆκες, ἔβγα τώρα, νὰ σοῦ πῶ καὶ τ' ἄλλο: Τὸ σήμερον αἰῶνα χάλασε ἡ πλάση μας, ρὲ εἰδωλολάτρισσα. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα καταντήσαμε κι' ἀντὶς γιὰ τὸ ἴσο καὶ τὸ πετριπαράδοτο, ὅλο μὲ τὸ στραβὸ καὶ τ'ἀφύσικο παγαίνουμε. Δὲν ξέρω μονάχα τὶ περιμένει κεῖνος ὁ Γιοραμπῆς ὁ Ὕψιστος καὶ δὲ ρίγνει τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερο νὰν τὰ κάνῃ ὅλα γὶς Μαδιὰμ καὶ νὰ μᾶς ξεπαστρέψῃ σύμπαντο τὸ ἀνθρώπινο γένον! Ὄντος σοῦ τῶλεγα γὼ πῶς γέρασε πιὰ καὶ δὲν ξέρει τὶ κάνει, ἐσὺ δὲ μὲ πίστευες,

Βλέπε τα τώρα καὶ σὺ κι' ἡ Κενωνία τῶν Ἐθνῶν καὶ καμάρωνε ἀναγοῦλες—ξηγήθηκα μιτυληνιῶ ;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Μητρούσην

Μήτρου μ' μπατσανάκ'

Ἄϊκσι Μήτρου μ' ἂν σ' ἀρέσ'
κὶ μὴ φουρᾶς στραβὰ τὸ φέσ'
πῶς' ἡ ὥμορφη περδίκω σ'
ἀπ' κάλλιο νὰ στ' φάῃ λύκος
σ'κάρουσε νιὰ παληουδλειὰ
κοῦεινι γιὰ νὰ γιλᾶν μαζί σ' κὶ τὰ σκλιά.

* * *

Πῆρε τοῦ Θύμνιου τῆς Σφουντύλους
ἰκειὸν τοῦ μπεζεβέγγκ τοῦ φίλους
στοῦ Μ'ντζούρ' τοῦ ρέμμα,οὐρὲ Μήτρου,
καὶ τούνταΐσε τ' *ἀπαγουριευμένου κίτρου*,
τουτέστι : νὰν τὴ χαίρεσαι νὰ ζῇς
καὶ στὴ *Πόλι κουλουρτζῆς*

Γοῦλας Κλουκ'θουκέφαλους

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Γ. Πορείας» «Φιλελεύθερος Μωρασιάτης» «Ἀπριλιάτικο ὁόδο» «Κῦμα τοῦ Βοσπόρου» «Ἄνθος Μυρτυρίου» «Σκιά» «Ὀβιδοκαπνισμένο Ὀπιστάκι» «Συντρίμι τῆς ἀγάπης» «Ψεύτης Κόσμος» «Ξεντεμένο Κρητικόπουλο» «Μαρίκα Κασαμικόπουλου».

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,, ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΡΙΘ. 7